

s.20

Suriye ve bölgede son dönem

Tüm bu gelişmeler ve hamleler en başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin kardeş bölge halklarını önceki dönemdekinden daha kanlı ve daha yıkıcı bir savaşa sürüklediklerinin işaretleridir. İşçi ve emekçiler bağımsız devrimci bir inisiyatifle ayağa kalkıp mücadeleyi yükseltmedikçe, bölgede daha kanlı boğazlaşmaların yaşanması kaçınılmaz olacaktır.

s.19

Suriye'de çocuklar, dünyada insanlık felç geçiriyor!

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 25
30 Haziran 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

Kamu emekçileri iş, onur ve gelecek için direniyor...

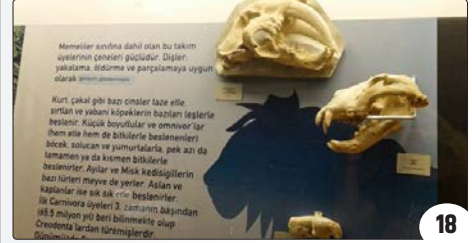
**İşçi sınıfı
bu direnişe
güç katmalıdır!**

10

Madımak'ı tutuşturan kibrit hâlâ ellerinde!

Tarihi katliamlarla dolu olan sermaye devletinin, ortamını hazırlayıp tetikçileri eliyle gerçekleştirdiği Sivas Katliamı'nın yeni bir yıl dönümündeyiz.

18

Gericiliğin evrimle imtihanı

Saldırıların sebebi, Evrim Teorisi'nin doğrudan sermayenin toplumu yönetmekte kullandığı "kutsal" silah olan dinin temellerini ortadan kaldırmasıdır

21

ABD ile birlikte nereye kadar?

Bir yandan karşılıklı yararlanma amaçlı, bir yandan Türk sermaye devletinin saldırı ve tehditleri YPG'nin ABD ile ilişkiler kurmasını biraz daha koşulladı.

Katliamcılık bu devletin mayasında var

s.12

"Bir devletin trajikomik olarak yapabileceği her şeyi yaptılar"

s.13

Kamu emekçileri iş, onur ve gelecek için direniyor;

İşçi sınıfı bu direnişe güç katmalıdır!

Semih Özakça ile Nuriye Gülmen'in direnişinin zaferle sonuçlanması, sadece iki direnişinin değil, işçi sınıfıyla emekçilerin kazanımı da olacaktır. Ters durumda, yani dikta rejiminin direnişi kırmaya muvaffak olması ise, tüm emekçilerin kaybetmesi anlamına gelecektir. Kayıp bununla sınırlı kalmayacak, bunu fırsata çevirecek olan siyasal İslamcı zorbalar çok daha pervasız olacaklardır.

Açlık grevinin 76. gününde tutuklanan Nuriye Gülmen'le Semih Özakça'nın eylemi dördüncü ayını tamamlamak üzere. Cezaevinde de direnişi kararlılıkla sürdüren Özakça ile Gülmen'in sağlık durumları ağırlaşıyor. Buna rağmen kamu emekçilerini işsiz-aşsız bırakan AKP iktidarı, haklı ve meşru talepleri karşılamak yerine, direnişi devlet terörüyle kırmaya çalışıyor.

İki kamu emekçisinin direnişinden korkan bu iktidar, dinci zorbalığa biat etmeyen herkesi kolluk kuvvetlerinin şiddeti ve zindana kapatma tehditleriyle susturmaya çalışıyor. Din bezirganı iktidarın yaratmak istediği korku ve dehşet iklimine inat onurlu direnişi seçen Gülmen'le Özakça, AKP şefleri tarafından "terörist" ilan edildi. Devlet eliyle ekonomik, siyasi, psikolojik, fiziki şiddetin âlâsını uygulayan iktidarın "terör demagojisi" bu sefer tutmadı. Zira bu çirkin iftiraya rağmen, açlık grevini zindanda sürdüren iki kamu emekçisiyle dayanışma zayıflamak bir yana güçleniyor.

"SÖMÜRÜ CENNETİ" YARATMA DERDİNDELER

Yasa-kural-kaide tanımaz saldırganlığıyla kendi gerici/ilkel zihniyetini topluma dayatmak isteyen dikta rejimi, en masum demokratik taleplerin dillendirilmesine bile tahammül edemiyor. Bu icraatlarıyla toplumsal patlamanın dinamiklerini güçlendiren bu rejim, her şeye rağmen direnen işçi ve emekçileri kaba şiddetle bastırmaya çalışıyor. İktidarın içine hapsediği bu kısır döngü, T. Erdoğan AKP'sini daha da pervasızlaştırıyor.

İktidarı ele geçiren siyasal İslamcı

zihniyet sadece kamu emekçilerini değil, işçi sınıfını da "biat etmiş köleler yığını" durumuna düşürmek istiyor. Kamu emekçilerini yayınlanan KHK listeleriyle işinden ekmeğinden ederken, işçi sınıfını ise grev silahından yoksun, sözleşmeli, taşeron, örgütsüz çalışan, onurunu ve geleceğini savunmaktan aciz bir duruma düşürmek istiyor. Siyasal İslamcı zihniyet sınıf mücadelesinin, hak aramanın, insanca çalışma ve yaşam özleminin boğulduğu bir sömürü cenneti yaratma derindedir. Tüm icraatları bu uğursuz hedefe odaklanmış durumda.

EMEKÇİLERİN HAK VE ONUR ARAMA MÜCADELESİNDEN KORKUYORLAR

Din istismarcısı AKP iktidarının en büyük korkusu toplumsal muhalefetin güçlenmesi, işçi sınıfıyla emekçilerin hak arama mücadelesinin kitleselleşmesidir. Bunu önlemek için OHAL'e dayalı zorbalığı bir yönetim biçimi haline getiren iktidar, sadece burjuvazi ile AKP çatısı altında toplanan yiyici-yağmacı-hırsız takımı için çalışıyor. Böyle bir zihniyetin hak, onur ve gelecek için mücadele eden emekçilerden korkması kaçınılmazdır.

"Toplumsal patlama paranoyası" içinde olmasına rağmen işçi sınıfıyla emekçilere arsızca saldıran T. Erdoğan AKP'si, toplumun dinamik kesimleri nezdinde meşruluğunu yitirmiştir. Bundan dolayı her kıvılcımın yeni bir Haziran Direnişi yaratabileceği korkusunu aşamıyor. Nitekim direnmekte ısrar eden Nuriye Gülmen'le Semih Özakça'nın tutuklanmasında bu korkunun da payı var. Egemenler yarattıkları korku ikliminde işçileri emekçileri teslim almaya çalışırken yükseltilen bu onurlu direniş, el-

bette korkularını büyütüyor. Yine de bu kadarı, din bezirganı zorbalara geri adım attırmak için yeterli değil. Bunun için direnişle dayanışmanın kitlesel, yaygın ve eylemli bir niteliğe kavuşturulması gerekiyor.

İŞÇİ SINIFI DİRENİŞLE DAYANIŞMAYI YÜKSELTMELİDİR

Kamu emekçilerini her an işsiz-aşsız kalabilirim korkusuna sürükleyip teslim almaya çalışan AKP iktidarı, işçi sınıfını da sömürü ve baskıya razı olan, ücretli köle olduğuna şükreden iradesiz bir yığına dönüştürmek istiyor; bunun için her yola başvuruyor. Vurgulamak gerekiyor ki, vahşi kapitalizmi en ilkel biçimiyle egemen kılmaya çalışan siyasal İslamcı zihniyetin bu gözü dönmüş hamlesi, ancak kararlı bir direnişle püskürtülebilir.

Bu atmosferde devam eden Semih Özakça ile Nuriye Gülmen'in direnişinin zaferle sonuçlanması, sadece iki direnişinin değil, işçi sınıfıyla emekçilerin kazanımı da olacaktır. Ters durumda, yani dikta rejiminin direnişi kırmaya muvaffak olması ise, tüm emekçilerin kaybetmesi anlamına gelecektir. Kayıp bununla sınırlı kalmayacak, bunu fırsata çevirecek olan siyasal İslamcı zorbalar çok daha pervasız olacaklardır.

Hem sınıf devrimcileri hem işçi sınıfının ilerici-öncü kesimleri, direnişin zaferinin taşıdığı bu özel önemin farkında olmalı, sınıf kitlelerini bu konuda bilinçlendirip harekete geçirmek için çaba harcamalı, direnen kamu emekçileriyle dayanışmayı büyütme için güç, imkan ve araçlarını seferber etmelidirler.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/25 * 30 Haziran 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Hukuka ve adalete dair...

“Varlıklarının toplumsal üretiminde insanlar aralarında zorunlu, kendi iradelerine bağlı olmayan belirli ilişkiler kurarlar; bu üretim ilişkileri, onların maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişme derecesine tekabül eder. Bu üretim ilişkilerinin tümü, toplumun üretim yapısını, belirli toplumsal bilinç biçimlerine teka-bül eden bir hukuki ve siyasal üstyapının üzerinde yükseldiği somut temeli oluşturur.” (Marx)

İnsanlık tarihinde sınıfların, özel mülkiyetin doğuşu ve devletin “icadı” ile birlikte hukuk da gelişmiştir. Tarihte ilk olarak MÖ 21. yüzyılda Sümerli Ur Nammu tarafından yazılı kuralların konulduğu belirtilmektedir. Ancak daha kapsamlı şekilde MÖ 2000 yıllarında Babil hükümdarı Hammurabi’nin adıyla anılan Hammurabi Yasaları ile ticaret, mülkiyet, aile ve ceza hukukuna ait 282 maddeden oluşan yasalar oluşturulmuştur. Hammurabi Yasaları ile Babil’de bulunan toplumsal sınıflar ve katmanlar arasındaki hukuksal ilişkiler düzenlenmiş, dönemin mülk sahibi sınıflarının (toprak sahiplerinin, rahiplerin, tüccar ve tefecilerin) köleler üzerindeki de dahil olmak üzere, mülkiyet haklarının korunması amaçlanmıştır. Böylelikle “adalet mülkün/devletin temelini” oluşturmuş, “Her üretim biçimi, kendine özgü hukuksal kurumlarını, kendi yönetim tipini” yaratarak bugünlere gelinmiştir.

Her ne kadar egemen sınıflar toplumu yönetmek adına sınıflar üstü bir devlet yapısından, hukukun üstünlüğünden bahsetseler de gerçek böyle değildir. Bu nedenle sınıflara ve sömürüye dayalı toplumsal düzenlerde, hukukun varlığı adaletin olduğu anlamına gelmemektedir.

Kuşkusuz ki ezen-ezilen mücadelesi hukuksal alanlarda da sürmüştür, haklar

ve özgürlükler için koruyucu hukuki önlemler de elde edilmiştir. İnsanlığın ilerici mücadelesi çerçevesinde birtakım değerler yaratılmıştır. Günümüz burjuva düzeninde de bu mücadelenin seyrine göre belirli kazanımlar olmakla birlikte, bunların hep iğreti kaldığını ve geçici olmaya mahkûm olduğunu da vurgulamak gerekir. Zira burjuva düzen hukukunda, “kanun önünde herkes eşittir” ama kanunlar eşitsizlik üzerine yazılıdır. Bu nedenle burjuva hukukun adilliklerinden bahsetmek bile gereksizdir. Bu sınıflı düzende “adalet” öncelikli olan mülk sahibi sınıfların hakkıdır. Ya da tersinden ifade edilirse, “yasalar örümcek ağına benzer, küçük sinekler ağa takılır kalır, büyük sinekler ağı deler geçer” diyen Marcus Aurelius haklıdır.

Özetle, sömürünün, sınıfların, ezme-ezilme ilişkisinin tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte, “zalimin zulmüne karşı” adalet arayışı da başlamış, bugünlere dek sürmüştür. Bu adalet arayışı kimi zaman mahşere havale edilmiş, kimi zamansa dışı dışı mücadelenin konusu olmuştur. ‘Adalet’ her zaman ezilen ve sömürülen-

ler için ihtiyaç duyulan bir özlem olarak dile getirilmektedir. Ancak sömürden kurtulmadan işçi ve emekçilerin adalet ihtiyacı ortadan kalkmayacaktır.

TÜRKİYE’DE TABLO

Türkiye’de ise, burjuva hukukun “adalet önünde herkes eşittir” ilkesi bile çoktan rafa kaldırılmıştır. Ülke gerçekliğinde yargı ‘cüzdanları ve vicdanları arasında sıkışan’, sermaye ve devletin önünde ‘cüppelerini ilikleyen hakimler’in elindedir. AKP iktidarı ile birlikte mevcut düzen hukukunun çivisi iyice çıkmıştır. Toplumsal yaşamın hemen hemen her alanına dair yazılı yasaların çiğnendiği görülmektedir. “Hukukun üstünlüğü” gibi burjuva düzen kavramlarının içinin ne denli boş olduğu görülmektedir. Hak ve özgürlükleri koruyucu hukuki birtakım kazanımlar, yeni hukuksal düzenlemelerle bir bir ortadan kaldırılmaktadır. İktidar olanın ve yandaşlarının elinde tuttuğu güçle hukuk işlemekte ve bu durum, bir ezme aracı olarak göstere göstere yapılmaktadır. Hukukun egemenlerin çıkarına göre

şekillendiğini, gücünün hukukunun uygulandığını gören işçi ve emekçilerinse, AKP dönemi ile birlikte “kutsal” yargıya, hukuka güveninin giderek azaldığı da bir veridir.

Bununla birlikte işçi ve emekçiler görmektedir ki, hak ve özgürlüklere dair var olan hukuki kurallar ancak toplumsal bir tepki olduğunda uygulanabilmektedir. Örneğin kadın cinayetlerinin korkunç boyutlarda artmasına rağmen halen katillerin “iyi hal indirimleri” ile ödüllendirildiği bu sistemde ancak toplumsal tepkiler örgütlenebildiğinde bunun önüne geçilebilmektedir. Ya da çevreyi koruma kanunları da ancak direnişlerle yaşama geçmektedir vb...

ESAS OLAN MÜCADELENİN YASALARIDIR!

Sömürünün, ezilmişliğin, ayrımcılığın giderek arttığı günümüz koşullarında toplumun farklı kesimleri adalet isteminde yan yana gelebilmektedir. Zira ‘AKP hukuku’ herkese dokunmaktadır. OHAL ile birlikte var olan hukuk da rafa kaldırılmıştır. Bundan dolayı toplumun büyük çoğunluğunda adalet ihtiyacı/arayışı artmaktadır. Bu tepkinin kurulu düzeni aşma potansiyeli/ihtimali, düzenin sahiplerinin kaygılarını arttırmakta, hukuk devletine, adalete dair söylemleri sermayenin sözcülerinden de şu sıralar sıklıkla duymaktayız.

Bu nedenle, işçi ve emekçi kitlelerde öne çıkan adalet isteminin burjuva muhalefetçe istismarına izin verilmemelidir. Esas olanın mücadelenin yasaları olduğu gerçeğiyle hareket ederek hukuksuzluklara, haksızlıklara karşı gelişen adalet arayışını devrimci sınıf mücadelesi ekserine kazanmak ise günün önemli görevlerinden birisidir.

OHAL Komisyonu oyalaması

OHAL/KHK saldırılarıyla on binlerce kamu emekçisini ihraç eden, yüzlerce derneği kapatan AKP’nin OHAL Komisyonu oyunu önümüzdeki hafta başlıyor.

Yaklaşık bir yıl sonra çalışmalarına başlayacak komisyonun 7 üyesine 200 kişi destek sunacak.

Komisyonu 110 bin dolayında başvuru yapılması beklenirken, bunların 105 bini, şu ana kadar OHAL kapsamında çıkarılan KHK’larla kamudan ihraç edilen asker, polis ve memurun itiraz-

larına ilişkin olacak. 5 bin dolayındaki başvurunun ise kapatılan dernek, vakıf, şirket gibi tüzel kişilikler için yapılması bekleniyor.

Başvurular valilik ve ilişkili kesen kurumlar üzerinden yapılabileceği gibi internet üzerinden de yapılabilecek.

Komisyon çalışmalarının yaklaşık 2 yıl sonra tamamlanacağı belirtiliyor.

Komisyon, mükerrer başvuruları birleştirerek, tek esas üzerinden karara bağlayacak. Yani ihraç edilen kamu emekçileri ve kapatılan derneklerin

başvuruları ayrı ayrı değerlendirilmek yerine genel bir değerlendirmeye ele alınacak. Bu da komisyon sürecinin bir oyundan ibaret olduğuna ve asıl kararların yine dinci iktidarın siyasal hesaplarına göre verileceğine işaret ediyor. Bu sözde değerlendirme sürecinin iki yıl süreceğini de göz önüne aldığımızda ihraç edilen emekçilerin ve kapatılan derneklerin bu süreçte de mağduriyetleri sürecek. Önceden başlatılmış yargı süreçleri de komisyona havale edilerek sil baştan başlayacak.

Kazanmanın kuralı:

Kazanma hedefine kilitli ve kararlı eylem hattı

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça bugün KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin işlerine geri dönmek için verdikleri mücadelenin sembolü durumundalar. Nedir onları sembol haline getiren? Ölüm sınırına dayanan açlık grevleri mi? Açlık grevlerinin ölüm sınırına dayanması vicdani olarak bile pek çok insanı bir şeyler yapmaya iten bir etken. Ancak Gülmen ve Özakça'ya verilen desteğin, henüz "cılız" kategorisini aşmasa da, kitlesel ve yaygın olmasının temel nedeni, işe geri dönmeye programlı, bu hedefe kilitlenmiş, kararlı eylem hattı izlemeleridir.

Nuriye Gülmen, Yüksel'de direnişe başladıktan sonra defalarca gözaltına alındı. Sonra Yüksel direnişine katılan Semih Özakça, Veli Saçılık, Acun Karadağ da Nuriye Gülmen'le birlikte defalarca gözaltına alındılar. Ancak ertesi günü yine Yüksel'de oldular. Gülmen ve Özakça açlık grevlerinin 76. gününde tutuklandılar. Tutuklandıktan sonra da açlık grevini sürdürdüler, sürdürüyorlar. Yüksel'de her gün saldırı olmasına rağmen, Yüksel direnişi kararlılıkla sürüyor.

PROTESTONUN ÖTESİNE GEÇMEYEN EYLEMLER TESLİMİYET ANLAMINA GELİYOR

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun (KESK) yaklaşık 3500 üyesi ihraç edildi. İhraç edilen KESK üyelerinin ezici çoğunluğu işe dönme talebiyle direnişi seçmedi. KESK de konfederasyon olarak öteye geçmeyen basın açıklamaları yapmakla yetiniyor. Kuşkusuz protesto temelinde de eylemler olur. Ne var ki doğrudan bir saldırı yapılmışken, hele bu saldırı sürüyorken, protestoyla sınırlanan eylem, yenilginin baştan kabullenilmesidir. Bugünkü ihraçlar bir yana yıllardan beri KESK üyelerinin sürgün edilmelerinden sonra da, KESK çok ileri ve iddialı sözlerin söylendiği basın açıklamaları yapmakla yetindi. Bu açıklamalarda sürgünlerin durdurulması ve son bulması temelinde sözler söylendi. Ama iddialı sözler genel-

Sınıflar mücadelesinde doğrudan saldırı karşısında kazanma hedefine kilitlenen her eylem, maddi kazanımla bitmeyebilir. Ama böyle her eylemlilik süreci sınıfın siyasal bir kazanımını daha baştan elde etmiştir.

de hep havada kaldı. Çünkü sürgünlerin ardından hak alıcı hiçbir eylem yapılmadı. Çünkü hak almak gibi somut bir hedefi yoktu ki, bunun için kararlı bir eylem hattı izlenebilirdi!

İhraçlara karşı KESK uzun süre protesto niteliğinde bile eylem yapmadı. Dahası o gün için ihraçtan çok görevden uzaklaştırmalara karşı 15 Ekim 2016'da yapılması planlanan Ankara mitingini, Ankara Valisi izin vermeyince iptal etti.

Mitingin böyle kolay iptal edilmesinin ardından, kitlesel bir şekilde KESK üyeleri ihraç edildi. Tek başına KESK'i eleştirmek için bunları söylemiyoruz. Doğrudan saldırıya karşı protestoyla sınırlanmanın baştan teslimiyet olduğunu gösteren en çarpıcı kötü örnek olduğu için buna değindik.

Sınıflar mücadelesinde doğrudan saldırı karşısında kazanma hedefine kilitlenen her eylem, maddi kazanımla bitmeyebilir. Ama böyle her eylemlilik süreci sınıfın siyasal bir kazanımını daha baştan elde etmiştir. Tekel Direnişi'nin maddi kazanımı yok denecek kadar azdı. Ama sonraki yıllarda gerçekleşen Greif Direnişi ve Metal Fırtına, Tekel Direnişi'nin sınıfa kattıklarından bağımsız

değildi. Ya da 2017 başında EMİS'e karşı Birleşik Metal-İş'in grevi yasaklanmasına rağmen metal işçilerinin gösterdiği kararlılıkla Birleşik Metal-İş bile grevi "sahiplenmek" zorunda kaldı. Bu kararlılık da Metal Fırtına'dan bağımsız değerlendirilemez. Tek başına Nuriye Gülmen'in başlattığı direnişi bugün kerhen de olsa KESK bile sahiplenmek zorunda kalıyor.

KAZANMA HEDEFİNE KİLİTLİ EYLEMLER

Kazanma hedefine kilitli her eylemin siyasal kazanımla başlamasının yanı sıra, maddi bir kazanımla sonuçlanan bazı örneklerini burada anmak istiyoruz:

Kayseri OSB'de Ortadoğu Döküm Sanayi işçilerinin ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle başlattığı iş bırakma eylemi ücretlerin ödenmesi üzerine sona erdi. Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde hakları için greve çıkan asistan hekimlerin talepleri kabul edildi. Türkiye Taş Kömürü (TTK) Üzülmaz Müessese Müdürlüğü maden ocağında gece vardiyasında çalışan yaklaşık 600 işçinin, sabah 08.00'de ocaktan çıkılarak başlattığı eylem, kurum yöneticilerinin yer altındaki çalışma koşullarının iyileştirileceği yönündeki sözleri üzerine 6,5 saat sonra saat 14.30'da sona erdi. ODTÜ'de Eğitim Sen üyeleri 16 gün boyunca rektörlük önünde sürdürdükleri direniş nöbetini yönetimin geri adım atması üzerine sonlandırdılar. DISK'e bağlı

Dev Yapı-İş'te örgütlü Skyland şantiyesi işçileri bir haftalık iş bırakma eylemlerinin ardından direnişlerini kazanımla sonuçlandırdı. Antep'te Naksan işçilerinin ek zam talebi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için başlattığı direniş kazandı.

Yukarıda sıraladıklarımız 2016-2017 yıllarında kazanımla sonuçlanan direnişler. Türkiye'de sınıf mücadelesi tarihine baktığımızda, Kavel, Profilo, Derby, 15-16 Haziran direnişlerini de sıralamak gerekiyor. Direnişin süresi, katılımı, biçimi ne olursa olsun hepsinin ortak özelliği kazanma hedefine kilitli eylemler olmasıydı.

Kuşkusuz ihraç saldırısına karşı mücadelenin akıbeti KESK'in pratiğiyle sınırlı değerlendirilemez. İhraçlar, sermaye devletinin kamuyu tasfiye etmeye yönelik büyük saldırısının bir parçasıdır. Ancak ilerici kamu emekçilerinin örgütlü olduğu KESK'in ihraçlara karşı tavrı, topyekûn saldırıya karşı topyekûn direniş için tetikleyici, aynı zamanda belirleyici öneme sahip.

KESK'in ihraçlara karşı bugüne kadar pratiğinde olduğu gibi kazanma hedefine kilitlenmemiş eylemlerde de herhangi bir kararlılık yansımıyor. KESK'in Ankara mitingini kolayından iptal etmesi, kazanma hedefinden uzak olmasıyla açıklanabilir. Henüz sınırlı da olsa, sendika bürokratlarına rağmen işçi ve emekçilerin kazanma hedefine kilitlenmiş eylemleri artıyor ve sendika bürokratlarını peşinden sürüklüyor. Çünkü artık işçi ve emekçiler için "bıçak kemikte!"

Nuriye ve Semih'ten mesaj:

Uğradığımız haksızlık telafi edilinceye kadar devam edeceğiz

“Bizi tutuklayarak haklı sesimizi kısacaklarını düşündüler ancak yanıldılar. Bizim açlık grevimizi sonlandırmamız için yapılan iyi niyetli çağrıların insani olduğunun farkındayız ancak biz kararlıyız.”

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, kendileriyle görüşen CHP milletvekilleri ile mesaj gönderdi. CHP milletvekilleri Zeynep Altıok ve Utku Çakırözer, Gülmen'in 14, Özakça'nın ise 23 kilo kaybettiğini belirtti. Kasları eriyen Nuriye ve Semih'in yürümekte dahi zorlandıkları ve kalp problemleri yaşadıklarını belirttiler. Nuriye ve Semih'in açlık grevini sürdüreceklerini söylediklerini ve kendi doktorlarını seçme hakkını kullanmak istediklerini belirttiler.

Nuriye Gülmen, “Bizi tutuklayarak haklı sesimizi kısacaklarını düşündüler ancak yanıldılar. Bizim açlık grevimizi sonlandırmamız için yapılan iyi niyetli çağrıların insani olduğunun farkındayız ancak biz kararlıyız, uğradığımız haksız-

lık telafi edilinceye kadar devam edeceğiz” mesajını verdi. Tişörtüne yastık pamukları doldurarak kendisine boyunluk yaptığını aktaran Gülmen, havalı yatağa yatması gerektiği için hapisane koşullarından olumsuz etkilendiğini aktararak “Evrensel normlara göre açlık grevi yapanların kendi hekimlerini talep etme hakkı var. Ancak bize bu hak tanınmıyor. Cezaevinin doktorunu kabul etmiyoruz. Bizimle kendi doktorlarımız ilgilenmeli” dedi.

Semih Özakça ise “OHAL koşullarında haksızlıklara karşı bir şey yapılamaz deniyor ama biz sesimizi duyuruyoruz ve duyurmaya da devam edeceğiz. Açlık grevimizi önce zor kullanarak şiddetle sonlandırmak istediler olmayınca bizi

talimatla tutukladılar. Bu şekilde direnişimizi sonlandıracağımızı düşündüler ama yanıldılar. Daha önce iki savcı bizi tutuklamazken üçüncüyü getirdiler, sırf bizi tutuklamak için. Daha tutuklama olmadan bizler hakkında karar çıkarıldı. Talimatın nereden geldiği ise belli” ifadelerini kullandı.

KİTAP SINIRLAMASI

Özakça CHP'li milletvekillerine hapisanede kitap sınırlaması olduğunu ifade ederek “Kitap sınırlaması kaldırılmalı. Gerekece olarak bize ‘ya kitapları yakarak şiddet gösterirseniz’ diyorlar. Biz kitap yakmayız. Biz kitap okuyoruz. Kitaplara da saygılıyız” dedi.

Halkın Hukuk Bürosu avukatları bir haftalık açlık grevinde

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevi direnişi 28 Haziran'da 112. gününe girerken Halkın Hukuk Bürosu avukatları İstanbul Barosu'nda bir haftalık açlık grevine başladı.

Basın toplantısında açıklamayı okuyan Av. Behiç Aşçı, AKP'nin cemaatle mücadele etmediğine değinerek söze başladı. Aşçı, “Eğer gerçekten niyetleri bu olsaydı önce ‘cemaat benden ne istedi ise verdim’ diyenden başlamaları gerekirdi” ifadelerini kullandı.

AKP'nin ülkeyi yönetemediği, kriz içerisinde olduğuna değinilen açıklamada, bu nedenle kendisinden olmayan tüm

kesimlere saldırdığı belirtilerek saldırılar anlatıldı. KESK üyesi binlerce kamu emekçisinin ihraç edildiği, aydınlara, sanatçılara saldırıldığı; ÇHD, ÖHD, MHD derneklerinin, muhalif radyo, televizyon, gazete ve dergilerin kapatıldığı üzerinde durularak “AKP bunun için OHAL'i kaldırmamaktadır. Çünkü AKP, OHAL ile tekellerin ve emperyalizmin önünü düzlemektedir. Türkiye'yi, emperyalizm ve tekeller için dikensiz gül bahçesi haline getirmeye çalışmaktadır” denildi.

Açıklamada son olarak, AKP'nin avukatlık kanununda yapmaya çalıştığı değişikliklerle avukatları ve baroları hedefine

oturduğuna dikkat çekildi. Açıklama şu ifadelerle sonlandırıldı: “AKP baroları ve direnen avukatları susturmaya, denetimleri altına almaya, kayyım atamaya çalışmaktadır. Boynumuza geçirilmeye çalışılan boyunduruğu kabul etmeyeceğiz. Nuriye ve Semih için yaptığımız açlık grevi aynı zamanda AKP iktidarına uyarıdır. Boyun eğmeyeceğiz, teslim olmayacağız. Nuriye ve Semih'in direnişleri haklı, meşru ve yasaldir. Yasaları çiğneyen AKP iktidaridir. Bu nedenle talepleri kabul edilsin ve işe iadeleri yapılsın!”

Devlet direnişçilere saldırmayı sürdürüyor

9 Mart'tan beri açlık grevinde olan, Sincan Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Gülmen, “slogan attığı” bahanesiyle disiplin cezasına çarptırıldı. Gülmen'e mektup, faks ve telefon hakkını kullanmayı engelleyen “iletişim cezası” verildi.

Yüksel direnişçisi Veli Saçılık hakkında ise Twitter hesabında işgalci İsrail askerlerinin ev baskını sırasında Filistinli çocukların Filistin bayrağı ve zafer işaretiyle askerlere karşı durduğu anın fotoğrafını “Çok güçlü olabilirsiniz ama yenilmeye mahkûmsunuz” notuyla paylaşması nedeniyle soruşturma açıldı. “Örgüt üyeliği” gerekçesiyle açılan soruşturma kapsamında Saçılık, Ankara Adliyesi'nde ifade verdi.

BARODAN SAĞLIK DURUMLARINA İLİŞKİN AÇIKLAMA

Ankara Barosu, Gülmen ve Özakça için gerçekleştirdiği hapisane ziyaretinin ardından, direnişçilerin sağlık durumuna ilişkin açıklama yaptı. Açıklamada Semih Özakça'nın, yürümekte zorluk çektiği; tekerlekli sandalye ile görüşe geldiği; son derece bitkin olduğu ve konuşmakta zorlandığı kaydedildi. Nuriye Gülmen'le ise sağlık durumu nedeniyle yataktan kalkıp görüş yerine gelemediği için görüşmenin gerçekleşmediği ifade edildi.

ESRA ÖZAKÇA SAĞLIK DURUMU BİLGİLERİNİ PAYLAŞTI

Semih Özakça'nın eşi Esra Özakça da Twitter hesabı üzerinden yaptığı açıklamada direnişçilerin sağlık durumuna ilişkin bilgileri paylaştı. Özakça şunları söyledi:

“Semih'in kulakları tıkanmaya başlamış. Konuşurken kendi sesini dahi zor duyuyormuş. Bacaklarında kas ağrısı çok yoğun. Kalça kemiklerinde ağrı var. Her iki gözünde batma hissi var. Boyun ağrısı çok fazla ve sürekli uzanma ihtiyacı duyuyor. Nuriye hocada boyun kasları ve göğüs kaslarında ağrısı çok yoğun. Kas ağrısından boynunu hareket ettiremiyor, kollarını kaldıramıyor. İçtiği bir yudum su bile gaz yapıyor. Artık sıvı alımında zorlanıyor. Bunlar dışında ikisi de sizleri çok sevdiğini iletiyor.”

“Bir adım ileri atılarak direnişler büyütülmeli”

Eğitim alanında yapılan dönüşümlere dair, Eğitim Sen İstanbul 2 No'lu Şube Eğitim Sekreteri **Necla Turgut** ile eğitim alanındaki saldırıları ve bunların gerisindeki nedenleri konuştuk.

- 9 Haziran tarihinde Resmi Gazete'de Öğretmen Strateji Belgesi yayınlandı. Belgede öğretmenlere yönelik birçok yeni düzenleme bulunuyor. Öncelikle belge ile gelecek düzenlemeler özelde öğretmenler için ve toplamda eğitim sistemi için neler öngörüyor? Öğretmenlik mesleğine girişte ve sonrasında yapılacak sınavlar, performans değerlendirmeleri ile iktidarın hedefi nedir?

- Kamu emekçileri 15 Temmuz darbe girişiminin ardından bir gecede çıkarılan KHK'larla işsiz, açsız ve geleceksiz bırakılırken, bir yandan da direnişleri ile gündemde. Nuriye ve Semih ile simgeleşen Yüksel direnişi açlık grevlerinin 111. gününde (27 Haziran), ölüm ile yaşam arasındaki sınırdadır.

Biz kamu emekçileri direnirken, iktidar kamu alanı ile ilgili uygulamalarını da bir bir hayata geçirmekte. 9 Haziran'da okulların da tatile girmesi ile birlikte eğitim ile ilgili üç önemli yönetmelik *Resmi Gazete*'de yayınlanarak yürürlüğe girdi.

9 Haziran'da yürürlüğe giren Ulusal Öğretmen Strateji Belgesi (2017-2023); 35 maddeyi içeren eylem planı ile 2019'a kadar idari ve hukuki süreçlerini tamamlamayı hedefliyor.

Bu süreç 1994'te GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) ile başlayan kapitalizmin kamu hizmetini ve alanlarını piyasalaştırması ve ticarileştirmesinin ülkemizdeki uygulamalarının son halkalarındandır.

Kamu hizmeti olan eğitim bir yandan sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırılırken AKP'nin de parti-devlet örgütlenmesinin ideolojik aygıtı olarak kendini ikame ve yeniden üretmesinin aracı olarak şekillendiriliyor.

Temel dönüşüm 2012'de “kindar ve dindar nesil yetiştireceğiz” denilerek uygulamaya sokulan, 4+4+4 de denilen 6287 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'la oldu. 30 Mayıs 2014'te yürürlüğe giren Ulusal İstihdam Stratejisi (2014-2023) ve eylem planları doğrultusunda MEB'de istihdam da şekillenmiş oldu. Bu güvencesiz, esnek ve kurnalsız çalışmanın belgesidir.

2016'da 20 bin sözleşmeli öğretmen bunun ilk uygulamasıdır. Ardından KPSS

ve mülakat; her yıl yenilenecek sözleşme ile 4 yıllık sözleşmeli statüsü, bunun sonucunda kadrolu atama, performansa dayalı değerlendirme, 4 yılda bir sınav uygulaması, kariyer ve ödüllendirme gibi uygulamalar; öğretmenleri rekabet, sınav cenderesi içinde kimliksizleştirerek iktidara birer uydu yaratma stratejisidir. Dolayısıyla iktidara koşulsuz biat eden öğretmenlerden “dindar ve kindar nesillerle” sonsuz bir iktidar hedeflenmektedir.

- **Son bir ay içerisinde Sosyal Etkinlikler Yönetmeliği ve Özel Eğitim Kurumları Yönetmeliği'nde değişiklikler yapıldı. Son olarak da uzun zamandır açıklanması beklenen müfredat değişikliği açıklandı. Kısaca bu düzenlemelerin amacını, eğitimde yaşanan dönüşümü açıklar mısınız? Toplamda tüm bu düzenlemeler içinde Öğretmen Strateji Belgesi nerede duruyor?**

- Sosyal Etkinlikler Yönetmeliği 8 Haziran 2017 tarihinde *Resmi Gazete*'de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Eğitimin, devlet sisteminin en önemli ideolojik aygıtlarından biri olduğunu ifade etmiştik. Her sistem kendi ideolojisine uygun bir tarih yaratma ihtiyacı duyuyor. Kendi yarattığı tarihe ilişkin sembolleri, kodları nesillere eğitim yoluyla aktararak kalıcı olmayı hedefliyor. Değiştirilen sosyal etkinlikler yönetmeliğinde belirgin olan da bu kodlardır.

Cumhuriyet yönetiminin temel sem-

bolli olan ulusal bayramlara; 29 Ekim Cumhuriyet, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk, 19 Mayıs Atatürk'ü Anma ve Gençlik Spor Bayramı, 30 Ağustos Zafer Bayramı ve yerel kurtuluş günlerine ilişkin yeni yönetmelikte bir düzenleme bulunmuyor.

Yeni yönetmelikte yer alan 15 Temmuz Demokrasi ve Milli Birlik Günü, İstanbul'un Fethi, Kut-ül Amare Zaferi gibi AKP'nin ideolojisini ve varlığını dayandığı semboller dikkat çekicidir.

9 Şubat'ta çıkarılan 687 sayılı KHK ile 1 Temmuz 2017 itibari ile etüt merkezlerinin kapatılması, belediyeler bünyesinde Sosyal Etkinlikler Merkezi olarak açılması için yeniden düzenleme yapıldı. 6-12 yaş gruplarındaki çocukların devam ettiği etüt merkezleri, sınav sisteminin yarattığı bir sonuçtu. Kısmi olarak bazı belediyelerin ücretsiz olarak kültürel, sanatsal ve akademik başarıya hazırlayan etüt merkezleri de düşük gelirli ailelerin tercih ettiği merkezlerdi.

Yapılan değişiklikle beş yüz bin öğrencinin devam ettiği merkezler kapatılarak, belediyeler bünyesinde “Sosyal Etkinlik Merkezleri” açılacaktır. Belediyeler üzerinden katkı ücretinin de alınabileceği ifadesi ticarileşmenin bir uzantısıdır. Ayrıca yerel yönetimlerin başta Diyanet İşleri Başkanlığı olmak üzere, dini vakıf ve derneklerle işbirliği içerisinde ideoloji aktarma kurumlarını yaygınlaştırma hedefi söz konusudur.

- **Eğitimi kısıpca almaya çalışan dinsel gericiğe karşı ve özelde ise Strateji Belgesi'nin uygulamalarına karşı neler yapılmalı? Nasıl bir mücadele hattı örülmeli?**

- Emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir proje olan AKP, 15 yıllık iktidarı sonunda parti-devlet sistemini tüm kurumları ile tamamlamayı 2023 yılına göre programlamıştır. 15 Temmuz darbe girişimi bu süreci hızlandıran bir fırsata dönüştürüldü. Bu fırsatla birlikte, faşist politikalar ile toplumu dizayn etmek istiyorlar. Tarihsel olarak buna karşı direnmek gerekmektedir ve bu açıdan kamu emekçilerine büyük sorumluluklar düşmektedir.

150 bin kamu emekçisi zorbalıkla tasfiye edilmiştir. Bu tarihin yüklediği sorumluluğun, başta Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) olmak üzere sendikalar, gereğini yerine getirmemiştir.

Öncelikle direnen kamu emekçilerinin direnişleri sahiplenilmeli, direnişler büyütülmeli. Elbette ki birincil olarak Nuriye ve Semih'in direnişleri sahiplenilerek büyütülmeli. Nuriye ve Semih yaşatılmalı. İşlerine geri döndürülerek KHK düzenine dur denilebilir. Bunun için; eylemin niteliği ve çeşitliliği birbirini besleyecek şekilde kurumlar, kişiler buldukları durumdan bir adım ileri atarak direnişleri büyütebilir.

Kamu emekçilerinin İstanbul'daki direnişi sürüyor

KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin İstanbul'daki direnişleri, Kadıköy ve Bakırköy'deki eylemleriyle devam ediyor. Direnişçiler Pazartesi ve Çarşamba günleri 15.00-19.00 arası, Cumartesi günleri ise 14.00-16.00 arasında oturma eylemleri gerçekleştiriyor. Çevredekilere seslenen direnişçiler imza toplarken mücadeleye çağrısı yapıyorlar.

24 Haziran günü **Kadıköy** Altıyol'daki direnişe, Yüksel direnişçisi Veli Saçılık da katıldı. Saçılık konuşmasında, İnsan Hakları Anıtı'nın polis bariyerleriyle ablukaya alınmasına dikkat çekerek "Biz oraya insan hakları hapisanesi diyoruz" ifadelerini kullandı. AKP'nin direnişçilerden, onların yaratacağı etkiden ne kadar korktuğunu; her gün polisleri eliyle yaptıkları saldırıların ortaya serdiğini söyleyen Saçılık, Nuriye ve Semih'in de bu nedenle tutsak edildiklerini ifade etti. **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'ndaki oturma eyleminde çevreye seslenen direnişçiler de işlerine geri dönene kadar direnmeye devam edeceklerini söyledi.

Eylemlerin sürdüğü **26 Haziran** günü **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'nda konuşan emekçiler "En güzel bayram emekçinin hakkını aldığı gündür" diyerek

adaletsizlik ve hukuksuzluğa karşı mücadeleye çağrısı yaptı. "Gerçek bayramlara ulaşmak için daha büyük direnişlere ihtiyacımız var" diyen direnişçiler "birlikte direnelim" vurguları yaptı. Bu haftaki eylemde sivil polislerin yanı sıra alanda bir adet de zırhlı araç olması dikkat çekti. **Kadıköy** Altıyol'da ise açıklama yapan direnişçiler darbe girişimi bahanesiyle tek adam rejiminin inşa edildiğine dikkat çekti. Emekçilerin kazanılmış haklarının gasp edildiğini belirten direnişçiler gözaltı ve tutuklama terörüne değindi. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevine dikkat çeken direnişçiler, muhalif kimliklerinden dolayı ihraç edildiklerini dile getirdi. İktidarın cemaatçileri sınızsız olarak memur yaptığını hatırlatan direnişçiler, kendilerinin hak ederek memur olduklarının altını çizdi.

28 Haziran günü **Kadıköy** Altıyol'da Sivas Katliamı'nda yaşamını yitirenleri anan direnişçilerin eylemine Pir Sultan Abdal Kültür Derneği de (PSAKD) katıldı. OHAL/KHK saldırılarını teşhir eden direnişçiler haklı ve meşru mücadelelerine devam edeceklerini vurguladı. Gülmen ve Özakça'yı selamlayarak taleplerin kabul edilmesi istendi.

Ardından direnişçi emekçilerden, PSAKD Eğitim Sekreteri Songül Tunçdemir Sivas Katliamı'na ilişkin açıklama yaptı. Sivas'taki katliamı ve katliamda devletin sorumluluğunu teşhir eden Tunçdemir, katillerin korunmasına ve davaların zaman aşımına uğratılmasına tepki gösterdi. Aynı zihniyetin bugün Gezi'de, Suruç'ta, Ankara'da katliamlarını sürdürdüğünü, toplumu baskı altına almaya çalıştığını ve kamu emekçilerini haksız, hukuksuz bir şekilde ihraç ettiğini söyledi.

Sivas'ta katledilenleri unutmayacaklarını ve onları koruyarlardan hesap sormak için mücadelenin süreceğini ifade etti. Sivas şehitleri şahsında mücadelede ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşunun sonrasında PSAKD'nin sunduğu semah gösterisi izlendi.

Semah gösterisinin ardından Sivas'ta katledilen şairlerin, ozanların şiirleri ve türküleri söylenen anma boyunca Sivas'ta katledilenlerin isimleri tek tek sayılırken "Sivas'ı unutma unutturma!", "Sivas şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı. **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'ndaki oturma eylemi de imza toplanarak, slo-ganlar ve müzik yayınıyla sürdü.

Yüksel Caddesi'nde direniş

KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin başlattığı Yüksel direnişi saldırılara rağmen sürüyor. Emekçiler her gün 13.30 ve 18.00'de Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde eylem yapmak isterken polis saldırıları yaşanıyor.

Direnişin 226. günü olan **22 Haziran** günü 13.30'da Karanfil Sokak'ta bir araya gelen direnişçiler açıklama yapmak isteyince çevik kuvvet polisinin saldırısına maruz kaldı. Akşam da alana gelen direnişçiler polisin "dağlın" dayatmasına rağmen açıklama yaparak eylem gerçekleştirdiler. **23 Haziran** günü öğle açıklamalarında saldırıya uğrayan direnişçiler polis saldırılarını teşhir ederek Gülmen ve Özakça'nın açlık grevine dikkat çektiler. Akşam da polis barikatı önünde açıklama yapılarak eylem sonlandırıldı. **24 Haziran** günü direnişçilerin oturma eylemi yapmak istemesi üzerine polis tekrar saldırıya geçerek direnişçileri ve çekim yapanları alandan uzaklaştırdı. **25 Haziran** günü de direniş sürerken **26 Haziran** günü öğlen açıklamasında polis darp ederek ve biber gazıyla 4 kişiyi gözaltına aldı. Akşam açıklamasında tekrar polis saldırısı gerçekleşirken polis direnişe dair fotoğraf sergisine de saldırdı. **27 Haziran** günü öğlen açıklamasına polis biber gazıyla saldırırken en az iki kişi gözaltına alındı. Akşam açıklamasında ise Süleyman Soylu'nun "terör" demagogisi teşhir edildi. **28 Haziran** günü de İnsan Hakları Anıtı önüne gitmek isteyen direnişçilerin önü çevik kuvvet tarafından kesildi. Bunun üzerine eylem polis barikatı önünde gerçekleştirildi.

AYM'den Gülmen ve Özakça'nın tahliye talebine ret

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça 22 Haziran tarihinde AYM'ye başvurarak sağlık durumlarının kötü olduğu gerekçesiyle tedbir kararıyla derhal tahliye talebinde bulunmuştu. AYM, üyelerin oybirliğiyle başvuruyu reddetti. AYM'nin kararında; Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya sağlık hizmetleri sağlandığı öne sürülerek tutukluluklarının, sağlık durumlarında derhal tedbir kararı verilmesini gerektirecek bir tehlike oluşturmadığı iddia edildi.

Aydın ve sanatçılardan Gülmen ve Özakça için çağrı

Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin 111. günü olan 27 Haziran'da, serbest bırakılmaları ve işlerine iade edilmeleri için aydın, sanatçı, milletvekili ve insan hakları savunucuları ortak bir açıklama yayınladı.

Hükümete seslenen açıklamada, Gülmen ve Özakça'nın hayatlarına devam edebilmesi için gereken adımların atılması istendi. Açıklamada şu ifadelerle yer verildi:

"Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, OHAL kararname ile işten atılan beş bin akademisyen, elli bin öğretmen ve yüz elli bin çalışandan yalnızca ikisi. İşe geri dönme talebiyle açlık grevine gittikleri için cezaevine atıldılar 111 gündür açlar. Nuriye ve Semih ölmesin. Çalışma hakları geri verilsin. Okullarına dönebilmeleri ve hayatlarına devam edebilmeleri için devletin gereken adımları atmasını istiyoruz. Adalet ve demokrasi bunu gerektirir."

Öte yandan, Avrupa Konseyi Genel Sekreteri Thorbjorn Jagland, Avrupa Konseyi Parlamenter Meclisi (AKPM) üyelerine konuyla ilgili açıklama yaptı. Gülmen ve Özakça için devreye gireceğini belirten Jagland, Başbakan Binali Yıldırım'ı arayacağını söyledi. Jagland ayrıca, OHAL Komisyonu'nun bir an önce çalışmasına yönelik beklentisini dile getirerek, "Komisyon şimdi çalışmaya başlamalı" diye konuştu.

“İş Mahkemeleri Kanunu Tasarısı ciddi mücadele verilmesi gereken bir saldırıdır”

İş mahkemeleri kanunu değişikliğiyle ilgili Avukat İmdat Ataş'la konuştuk.

- TBMM gündeminde olan İş Mahkemeleri Kanunu'nda yapılan değişiklik ile arabuluculuk uygulaması hayata geçirilmek isteniyor. Bu yeni düzenleme işçi ve emekçiler açısından ne anlama geliyor?

- İş Mahkemeleri Kanunu'nda Değişiklik adıyla arabuluculuk düzenlemesi yapılmasına ilişkin düzenlemeye dair şunları söylemek istiyorum. Henüz kanunlaşmayan ama meclis komisyonunda kabul edilen tasarı genel hatlarıyla, işçi sınıfının sürekli saldırı altındaki haklarına karşı yeni bir saldırı olarak dikkat çekiyor. Ve bu saldırı girişimleri devam edeceğe benziyor. Bu bağlamda tasarının kendisi, işçilerin haklarını eğer yasalaşır, halihazırda eleştirdiğimiz var olan haklardan da geri düşen bir noktaya taşıyacak. Anlaşıldığı kadarıyla tasarı, patronların bazı konulardaki birikmiş şikayetlerinin, sermaye dostu AKP hükümeti tarafından yasalaştırılması çabasından ibaret.

- Tasarı yasalaşır, arabulucu mahkeme gibi karar verebilecek mi?

- İkinci sorunuzun cevabına geçmeden önce şunu vurgulamakta yarar var. Tasarı, zorunlu arabuluculuk düzenlemesi getiriyor. Yani arabulucuya başvurmayı dava şartı olarak zorunlu kılıyor. Arabulucuya başvurmadan mahkemeye gelemezsiniz diyor. Bu durum patron karşısında ekonomik ve sosyal olarak güçsüz olan işçiye, ölümü gösterip sıtmaya razı etme anlamına geliyor. Öncelikle, var olan iş yargısı süreçlerinin oldukça uzun sürdüğü ortamda, böyle bir ara kurum getirmenin hiçbir pratik fayda getirmeyeceği ortada. Türkiye'de ceza yargılaması süreçlerinde de benzer bir uzlaşma kurumu işletilmeye çalışıldı. Ancak istenen sonuç hâlâ elde edilemedi. Yani pratik bir olumsuz örnek zaten var. Yeniden başka bir olumsuz örneğe gerek yok.

Kaldı ki 4857 Sayılı İş Yasası'nda özel hakem düzenlemesi getirildiğinde, bu seçimlik bir hak olarak tanınmıştı. Arabuluculuk da zorunlu değil ama seçimlik bir ara kurum olarak düzenlenebilir.

İkinci sorunuza gelecek olursak, taraflar ve avukatları ile arabulucuların imzaladıkları uzlaşma ya da anlaşma belgesi, mahkeme kararları gibi ilam niteliğinde. Yani mahkeme kararları gibi icraya konulabilir.

- Yasa tasarısı ile ilgili söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?

- Genel hatlarıyla söz konusu tasarıya yönelik vurgulayabileceğimiz bazı önemli gördüğüm noktaları da belirtmek isterim.

Zorunlu arabuluculuk bu anlamda yargılama sürecini uzatıp karmaşıklaştıracak ve bürokrasiyi arttıracak bir işlev görecek. Hemen hemen hiçbir dava ayrımı ve alacak miktarı sınırı öngörülmemiş olması da başka bir sorun. Arabuluculuk şartı getirilmeyen davalar sadece iş kazaları ve meslek hastalığına ilişkin olanlar olarak öngörülmüş.

İşe iade davaları halihazırda Yargıtay süreci de dahil 4 aylık sürede sonuçlandırılması gereken davalar. Ancak pratikte yasa koyucunun öngördüğü gibi bir durum olmadığı, kısa sürede ortaya çıktı. O gün yasa koyucunun öngördüğü 4 aylık dava süreci bugün uygulamada 1,5-2 yılda sonuçlanabiliyor. Bazen bu süreler de aşıyor. Dolayısıyla arabuluculuk sürecinin de anlaşıldığı kadarıyla en az 2 ay süreceği düşünüldüğünde, bu durumun işçilerin yargılama süreçlerini daha da uzatacağı açık.

Yargılama süreçlerini uzatacak bu ara kurumla, işinden çıkarılmış ve ekonomik olarak daha güçsüz konumdaki işçiler açısından mali külfet de getirilerek, belki asla istemeyecekleri bir anlaşmaya zorlanmaları amaçlanıyor. Çünkü tasarıda, arabuluculuk görüşmelerine katılmayan tarafın lehine karar verilmesi halinde dahi davadaki yargılama giderlerinin tamamını ödemeye mahkum edileceği belirtiliyor. Bu düzenlemenin kendisi, gerek-

anayasadaki hak arama hürriyeti, gerekse uluslararası sözleşmelerdeki hak arama hürriyeti düzenlemelerine aykırı. Bu durum uygulamada çok sorun yaratacağı gibi, Anayasa Mahkemesi (AYM) bireysel başvurularını da arttıracaktır. Maddenin kabul edilmesi halinde AYM tarafından iptali yüksek ihtimal dahilindedir. 1980 askeri faşist darbesi öncesindeki İş Mahkemeleri Kanunu'nda işçilerin açacağı davalardan harç alınmayacağı düzenlemesi düşünüldüğünde (Nitekim 1980 darbesi sonrası ilk kaldırılan düzenlemelerden biri bu olmuştur), tasarıdaki bu düzenlemenin işçi sınıfı açısından daha da geri gidiş anlamına geleceği açıktır.

Tasarı kanun yoluna başvuru süresinin tebliğden itibaren başlayacağını söylüyor. İş davaları niteliği itibarıyla, emeğiyle geçinen işçilerin haklarını alabilmesi için, hızlı şekilde bitirilmesi gereken davalardandır. Bu anlamda kanun yoluna başvuru süresinin tefhimden (sözlü bildirim) değil tebliğden (yazılı bildirim) itibaren başlatılması yargılamanın biraz daha uzamasına yol açacaktır.

Tasarıda işe iade davalarında da arabuluculuk zorunlu hale getirilerek, işe iade davaları anlamsız hale getiriliyor. İşe iade davalarına ilişkin zaten özel hakem düzenlemesi pratikte işlevsiz olduğu halde arabuluculuk zorunluluğu getirilmesi işçiye 'biraz daha işsiz kal, aklın başına gelsin ve istemediğin bir anlaşmaya razı ol' demek anlamına geliyor. Toplamda 4 ayda bitmesi gereken işe iade sürecinin en az iki ay daha uzaması işçilerde daha da yılgınlık yaratacaktır. Kaldı ki yukarıda da belirttiğimiz gibi, mevcut durumda

zaten işe iade davaları 1,5-2 yıldan az sürmüyor. Zorunlu arabuluculuk bu anlamda da süreci uzatıp, maliyeti ve bürokrasiyi arttıracaktır.

Tasarıdaki işçi sınıfı aleyhine olan en önemli değişikliklerden biri zamanaşımı düzenlemesidir. İşçilerin hak arama mücadelelerinin zorluğu, yargılama süreçlerinin külfeti düşünüldüğünde, uzun yıllardır oturmuş olan zamanaşımı süreleri işçilerin haklarını gasp edecek şekilde 5 yıla düşürülmektedir.

Yargı süreçlerinin kendisi çok uzun sürerken, zamanaşımının neredeyse tüm alacak kalemlerinde 5 yıla düşürülüyor olması, işçilerin tazminat ve alacaklarını almalarını engelleme çabasına işaret etmektedir. Biliyorsunuz bugünkü haliyle kıdem ve ihbar tazminatları için zamanaşımı, yani dava açma süresi 10 yıldır. Bundan geriye gidiş söz konusu. Madem bu bir arabuluculuk düzenlemesiye esas olarak, işçilerin kazanılmış haklarına neden saldırıyorsunuz diye sormak gerekiyor.

Söz konusu tasarı, bir bütün olarak incelendiğinde sanki yargılama süreçlerini kısaltmak, yargı yükünü hafifletmek amacı güdülmüş izlenimi vermeye çalışsa da, sermayenin gözünü diktiği işçi sınıfının bireysel ve kolektif haklarını budamaya yönelik ciddi bir saldırı niteliğindedir. Bir bütün olarak reddedilmesi, ciddi mücadele verilmesi ve kamuoyuna teşhiri gereken bir tasarıdır.

Burada ayrıntısına giremediğimiz daha başka düzenlemeler de mevcuttur. Ancak genel hatlarıyla çerçevesi bu şekildedir.

Sınıftan haberler...

Petkim'de AKP'nin zoruyla TİS imzalandı ve direniş sona erdirildi. Asil Çelik'te ise işçiler sendikadan istifalara başladı. Putzmeister'da baskılar artarken KOM Mayo işçileri de alacakları için üretilimi durdurdu.

PETKİM'DE ÜÇ YILLIK TİS İMZALANDI!

Grev yasağı ve işçi düşmanlığında sınır tanımayan AKP iktidarı, bu konuda her geçen gün daha da pervasız bir şekilde saldırıyor.

Petkim'de hakları için direnişte olan işçilerin eylemlerini sonlandırmak için devreye giren işçi düşmanı AKP, Yüksek Hakem Kurulu'nun (YHK) 7 Ağustos'a kadar tanıdığı süreyi geri çekerken 22 Haziran'da yapılan görüşmede toplu sözleşme imzalanarak direniş sonlandırıldı.

İşçilerin 2 yıllık sözleşme talebinin aksine 3 yıllık yapılan anlaşmanın detaylarında şunlar yer alıyor: 1. altı ay ücretlere %6 zam + scalaya %4 zam; 2, 3, 4 ve 6. altı aylık dönemlerde enflasyon oranında zam yapılacak; 5. altı ay enflasyon + yüzde 1.27, scalaya da yüzde 4 zam. Bayram paraları 380 TL olarak belirlenirken sosyal yardımlara da %15 oranında zam yapıldı.

Öte yandan, işçilerin talebi doğrultusunda, kiralık işçiliğe engel oluşturan maddenin sözleşmede yer aldığı ifade edildi.

YHK'nın Petkim'den önce yasaklanan Akbank grevini görüşmesi gerekirken, onu askıya alarak Petkim sürecini öne aldığını belirtti. Kararın SOCAR CEO'su ve AKP İğdir Milletvekili Nurettin Aras'ın İşçileri Bakanlığı'na yaptığı ziyaretin ardından alındığı belirtildi.

Petkim işçileri iş yerinde geleneksel olarak gerçekleştirilen bayramlaşmaya

çıkmadı. Şirket yöneticilerinin PVC ünitesini, laboratuvarı ve merkez atölyeyi ziyaretinde işçiler bayramlaşmak için girişe inmeyerek yöneticilere tepki gösterdi. Ayrıca sözleşmeden dolayı işçilerin sendikaya tepki duyduğu kaydedildi.

ASIL ÇELİK'TE BİRLEŞİK METAL-İŞ'TEN İSTİFALAR

Bursa'nın Orhangazi ilçesinde kurulu Asil Çelik fabrikasında işçiler, Birleşik Metal-İş yönetiminden kaynaklı yaşadıkları kötü gidişata dur demek için sendikadan istifa etme yolunu tuttu.

Edinilen bilgiye göre, işçiler Birleşik Metal-İş yönetimini, özelde de Şube Başkanı Ayhan Ekinci'yi hedef alıyorlar. Son sözleşme sürecinde yaşananların bardağı taşıran son damla olduğunu be-

lirten işçiler sendikadan istifa etmeye başladı ve talepleri yerine getirilene kadar hiçbir sendikaya üye olmama kararı aldı. İstifa eden işçi sayısının 200'leri bulunduğu söyleniyor.

Metal İşçileri Birliği, Asil Çelik işçilerine yaptığı çağrıda asıl sorunun yalnızca Ayhan Ekinci olmadığını, ortada topyekûn bir anlayış sorunu olduğunu ifade ederek, "Yapılması gereken şey, Ekinci başta olmak üzere tüm yönetim kurulunun istifa ederek bir olağanüstü genel kurul sürecini başlatmak. Genel kurula da gerçek bir sendikal demokrasi ve sınıf sendikacılığını rehber alan, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir anlayış ve mücadele çizgisi ile toptan bir yenilenme sağlamaktır" dedi.

PUTZMEISTER YÖNETİMİ BASKI VE MOBBİNGİ ARTTIRDI

Putzmeister fabrikasında yönetim baskı ve mobbinge işçileri köleleştirmeye çalışıyor.

Tekirdağ'ın Çerkezköy ilçesinde kurulu fabrikada, Türk Metal çetenesinin başarısız örgütlenme girişimini fırsat bilen yönetim, işçilerin haklı tepkilerini ezmek ve iradelerini yeniden kendi eline almak için baskı ve mobbingin dozunu arttırdı.

Fabrika içinde bölüm değişikliğine zorlanan işçiler bu baskıyı kabul etmediklerini yönetime ifade etti. Yanı sıra baskı altına alınmak istenen işçiler bu baskıların son bulması için yönetime ihtarda bulundu. Yönetim ise karşı bir hamle yaparak işçilere ihtarda bulundu.

İşçiler fabrika içinde oluşturulmak istenen baskı ortamına teslim olmayacaklarını ifade ediyor.

KOM MAYO'DA İŞ DURDURMA

İstanbul Yenibosna'da kurulu bulunan KOM Mayo fabrikası işçileri ücret zamları için iş durdurma eylemi yaptı.

Geçtiğimiz aylarda yılbaşı zamları için işçiler yine iş durdurma eylemi yapmıştı. İşçiler 20 Haziran günü yeniden iş durdurarak gasp edilen haklarını talep etti.

Yemekhanede toplanan işçiler Ocak ayında yapılması gereken zammın yapılmadığını belirterek zam haklarının gasp edilemeyeceğini vurguladı. 1,5-2 saat kadar yemekhanede bekleyen işçiler, üretim alanına inmeyerek zam taleplerini patrona bir kez daha ilettiler.

Sanayi üretimi, işçiler daha fazla çalıştırılarak artıyor

Sermaye devleti sanayide büyüme raporları yayınlarken sanayideki istihdam sayısındaki düşüş göze çarpıyor. Sanayideki büyüme ve istihdam arasındaki ters yönlü harekete dikkat çeken DİSK-AR, bunun, işçilerin çalışma koşullarındaki kötüleşmeyi gözler önüne serdiğini açıkladı.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR), Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından hazırlanan sanayi üretimi ve istihdam verilerini değerlendirerek 21 Haziran'da bir rapor yayınladı.

DİSK-AR'ın raporuna göre, 2014-

2017 arasında sanayi istihdamı 20 bin kişi azalırken, sanayi üretimi yüzde 12.6 oranında arttı. Raporda şu ifadeler de yer aldı: "TÜİK Hane Halkı İşgücü verilerine göre Mart 2014 tarihinde 5 milyon 365 bin olan sanayi istihdamı, Mart 2015'te 5 milyon 307 bin, Mart 2016'da 5 Milyon 295 bin ve Mart 2017'de ise 5 milyon 345 bin olarak gerçekleşti."

Raporda, makine-teçhizat yatırımları endeksinin de düştüğüne değinilerek üretimdeki artışın teknolojik yatırımlardaki artıştan kaynaklanmadığına da dikkat çekildi. Bunun sonucunda, "Yeni istihdam yok, yeni teknolojik yatırım yok,

aşırı çalıştırma var" vurgusu yapılan raporda, istihdam düşerken üretimin artmaya devam etmesinin işçilerin çok fazla çalıştırılmasıyla gerçekleştiğine dikkat çekildi.

Son olarak, sanayi üretimindeki büyümeyle orantılı bir istihdam artışı olması için yapılması gerekenler şöyle sıralandı:

"Çalışma saatlerinin düşürülmesi, aşırı çalıştırılma uygulamalarına son verilmesi, işçilerin çalışma koşullarının işçi sağlığı ve iş güvenliği kurallarına uygun hale getirilmesi gereklidir."

Madımak'ı tutuşturan kibrit hâlâ ellerinde!

Türkiye tarihine geçmiş hemen her katliamın arka planına bakıldığında, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin izine rastlamak mümkündür.

Tarihi katliamlarla, provokasyonlarla dolu olan sermaye devletinin, ortamını hazırlayıp tetikçileri eliyle gerçekleştirdiği Sivas Katliamı'nın yıl dönümündeyiz. 2 Temmuz 1993 yılında yaşanan Sivas Katliamı; tekırka ve tekmezbebe dayalı imhacı ve inkarcı devlet zihniyetinin 'nelere kadar' olduğunu gösteren kanlı örneklerden biridir. "Ermeni Tehciri", 6-7 Eylül olayları, '77 1 Mayıs Katliamı ve Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaş toplumun farklı katmanlarına yönelik katliamlardan bazılarını ifade ediyor. Bu coğrafyada yaşayan Alevi inancına mensup olan milyonlar ise bu katliamların benzerlerini defalarca yaşadılar.

Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, Muğla Ortaca ve Gazi Katliamları Alevi halkının yaşadığı bu katliamlardan en bilinenleridir. Bu katliamların gerisinde ise sadece birkaç kendini bilmez "meczip" olmadığı artık herkes tarafından biliniyor. Kendini ırksal ve mezhepsel olarak tekçi bir anlayış üzerinden inşa eden devletin resmi ideolojisi, bu katliamların teorik ve pratik arka planını oluşturmaktadır. Sürecin bir diğer önemli ayağını ise emperyalistlerin o gün ortaya koyduğu politikalar ve yönelimler oluşturmaktadır.

Türkiye tarihine geçmiş hemen her katliamın arka planına bakıldığında, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin izi-

ne rastlamak mümkündür. Siyasal figürler ise zamana ve dönemin ihtiyaçlarına göre değişkenlik göstermiştir. Ancak özü hep aynı kalmıştır. Bir tarafı ırkçılık, bir diğer yüzü İslami gerici olan bu anlayış kendi tetikçilerini yaratmıştır. Faşist ideoloji her ne kadar kendisini zaman içinde MHP'de somutlasa da sadece ondan ibaret değildir. Aynı farklılık gericiler için de geçerlidir. Komando kamplarından Komünizmle Mücadele Dernekleri'ne, Milli Türk Talebe Birliği'nden (MTTB) çeşitli gerici cemaatlere kadar tümü aynı hamurla yoğrulmuş cinayet örgütleridir.

Biri yoksullara hitaben "milliyetçiliği", diğeri "İslamiyeti" istismar aracı olarak kullansa da tümünün keşiştiği ve teorik, askeri ve ekonomik destek aldığı kirli odak Amerikan emperyalizmidir. Kısa bir süre önce sevgi ve selamlar gönderilen okyanus ötesine, zamanında kimlerin gittiği, eğitim gördüğü bir sır değildir. Amerikan emperyalizminin açtığı komando kamplarında ilk eğitim gören kişilerden birinin Alparslan Türkeş olması tesadüf değildir. '60 darbesinin duyurusunu radyodan yapan ses de ona aittir. Bugün Fethullah Gülen'in Amerika'da olmasından dolayı rahatsız olduklarını söyleyenler, Gülen'in MTTB'de, Komünizmle Mücadele Dernekleri'nde verdiği "hizmet"e tek laf etmemektedir.

Bu topraklarda yaşanmış katliamların arkasındaki kanlı eller işte bu cinayet şebekelerindeki tetikçilere aittir. Besledikleri karanlık ayndır. Bu olgu kendisini her vesileyle dışa vurmaktadır. Dün 2 Temmuz Sivas'ta Aziz Nesin'den tahrik olanlar ile 6 yaşındaki çocuktan, annelerinin dizlerinden tahrik olanlar aynı karanlık odaklardır. Yakıp küle döndürmek istedikleri ise insanlığın aydınlık değerleridir. İşte bu değerleri tutuşturmak için ya "cami yakıldı" derler, ya da "benim türbanlı bacıma sarkıntılık ettiler, camiye ayakkabıyla girdiler, bira içtiler" derler. Bunlar kâfi gelmez ise zamanında Selanik'te yapıldığı gibi insanları provoke edip galeyana getirmek için gidip Mustafa Kemal'in evini MİT mensubuna yaktırırlar. O kadar ileri gidebilirler ki, sınırın öte tarafından kendi ülkelerine füze göndermeyi bile tasarlayabilirler.

Siyaset sahnesini bir tribünden izlercesine seyreden ve kendilerine söylenen yalanlara kanalar, ya bu katliamların mağduru ya da suç ortağı olurlar. İşçi ve emekçiler burjuvazinin kirli politikalarının dayanağı olmamak için de, kanlı katliamlarda yaşamlarını ve geleceklelerini kaybetmemek için de örgütlenmeli ve mücadele etmelidir. İşte o zaman bugüne kadar akıtılan kanların ve yitirilen canların hesabı sorulabilir.

Polis araçları silahtan farksız

Kürdistan'da kirli savaşın yeniden yükseltildiği Temmuz 2015'ten bugüne dek Kürt halkı polis silahlarıyla kitlesel biçimde katledildi. Son zamanlarda ise polisin panzer gibi zırhlı araçları katletmek için kullandıkları silahlarından farksız bir niteliğe ulaştı. Trafik terörüyle çevredeki insanların yardımı sayesinde polisin katlemediği "kaza" görünümü çinayeti girişimi Şırnak Silopi'de yaşandı.

Şırnak'ın Silopi ilçesinde bulunan Kıbrıs Caddesi'nde 24 Haziran günü ters yönde ilerleyen zırhlı polis aracı 22 yaşındaki üniversite öğrencisi Mizgin Kızıl'a çarptı. Polis aracı "kaza" yerinden kaçtı. Ağır yaralanan Mizgin Kızıl olay yerindeki insanlar tarafından Silopi Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Polis aracıyla gerçekleşen trafik terörü insanların Kızıl'a yardımıyla, cinayeti girişimi olarak kaldı.

Girişim olarak kalmayıp cinayete varan trafik terörü olayları yakın zamanda art arda gerçekleşti Kürdistan'da. Yine Şırnak Silopi'de 4 Mayıs'ta gece saatlerinde polislerin sürdürdüğü zırhlı araç bir evin duvarını yıkarak içeri girdi. Evde uyuyan Muhammet (7) ve Furkan Yıldırım (6) kardeşler "kaza" sonucu öldüler. 2017 Şubat'ında Mardin'de zırhlı polis aracı okuldan evine dönen 7 yaşındaki Berfin Dilek'i katletti. Lice'de 15 Haziran'da 85 yaşındaki kadını araçlarıyla katleden polisler kardeşine poşet verip "git kardeşinin parçalarını topla" dediler.

Silopi'de yıkıma onay

Türk sermaye devleti, Kürdistan'da tanklarla, toplarla yıkıma uğrattığı kentlere yönelik saldırılarına devam ediyor. Şırnak'ın Silopi ilçesindeki "riskli alan" ilanına yapılan itiraz Danıştay tarafından reddedilerek yıkıma onay verildi.

Bakanlar Kurulu kararı ile Silopi'de 404 hektarlık alandaki 7 bin 618 yapının yıkılmasına dair kararın yürütmesine yapılan itiraz Danıştay 14. Dairesi tarafından reddedildi. Kararda yıkıma engel olan yasaları sıralayan ve "mülkiyet hakkının" ancak "kamu yararı" gerekçesiyle sınırlandırılabilceğini ifade eden Danıştay 14. Dairesi, gerekli inceleme raporlarına dahi gerek olmadığına hükmederek yürütmenin durdurulması başvurusunu reddetti.

Ateşte semah dönmeye devam edecek,

Özgür ve eşit yarınlarda hep bir ağızdan türküler söyleyeceğiz!

Bozuk çarklı, kanlı Osmanlı'ya kafa tutan Pir Sultan, Osmanlı'nın Hızır Paşaları tarafından asılır. Asılır ya sazı ellerde, sözü dillerdedir, Osmanlı topraklarını karış karış dolaşır, çağ atlar, bize ulaşır.

Çağ değişir, değişir ama Pir Sultan'ın ananlar modern hükümetler tarafından ateşe verilir, yakılır. Değil mi ki dünya toprakları çitleneli, insanların topraksızlaştırıldığı topraklarınsa insansızlaştırıldığı günden beri eşitsizlik düzen olmuştur. O zamandan beri gelenektir; egemenlerin hep egemen kalabilmek için kıyımlara, katliamlara, diri diri yakmalara başvurması. O zamandan beri bir gelenektir direnmek; insan öğüte öğüte dönen bozuk düzenlerin çarkına çomak sokmak...

Pir Sultan da saziyla, sözüyle, ipte salınan bedeniyle bu bozuk düzenin çarkına çomak sokanlardandır.

*"Yürü bre Hızır Paşa
Senin de çarkın kırılır
Güvendiğin padişahın
O da bir gün devrilir..."*

Padişahların sefahat hakkını devralan bir avuç burjuvazi de, milyonların sefaleti üzerine kurdukları düzenlerini baskı, sömürü ve kan ile ayakta tutmaktadır. Bunun için toplumdaki farklılıkları tekleştirmeye, tekleştirmediklerini ötekileştirmeye ve ezilenleri birbirine düşmanlaştırmaya çalışmıştır hep. İşçi ve emekçilerin bir araya gelip kaynaştığı süreçlerden korkan ve sömürü düzeni açısından tehdit sayan burjuvazi, bunun önüne geçmek için birçok kez dinsel-mezhepsel ayrımları körüklemiş, bu temelde kanlı katliamların altına imza atmıştır.

27 yıl önce, 2 Temmuz 1993 yılında Sivas'ta gerçekleştirilen katliam, bunun en barbar örneklerinden biridir. Sivas

katliamının gerisinde dönemin cumhurbaşkanı, başbakanı, valisi, belediye başkanı, emniyet müdürleri, basın-yayın organları, insan yakanları aklayan ve zaman aşımı kararı veren mahkemelerinden bu karara "Hayırlı olsun!" diyen günümüz cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'a kadar bütün bir düzen yer almaktadır.

1993'te Sivas Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilecek olan Pir Sultan'ı anma etkinlikleri için pek çok aydın, sanatçı ve yazar Sivas'a gelir. Bu etkinliğe paralel olarak devlet tarafından başka bir hazırlık yapılmaktadır. Etkinliğe katılanların konakladığı Madımak Otel'i'nin önüne yol çalışması gerekçesiyle kamyonlar dolusu taşlar yığılır. Aynı günlerde yerel gazetede halkın dini duygularını istismar eden, katılımcılar üzerinden onları tahrik eden yazılar yayımlanır. Dönemin Sivas belediye başkanı, Refah Partili (RP) Temel Karamollaoğlu aynı tarihte bir "hicret koşusu" düzenler, bunun için çevre illerden gericiler okul ve vakıflara yerleştirilir.

Katliam günü ellerinde benzin bidonlarıyla, devletin yönlendirdiği gerici gruplar harekete geçer, oteli ateşe verir, silah sıkanlar da vardır. Otel yanarken izleyen ve müdahale etmeyen kolluk kuvvetleri, Sivas'ın köylerinden ve şehir dışından yardım için yola çıkanlar olunca harekete geçer ve önlerini keser.

Televizyonlarda ise devlet yetkilileri pervasız açıklamalar yapmaktadır. Cumhurbaşkanı Demirel, oteli ateşe veren gerici grup için "Halkla polisi karşı karşıya getirmeyin!" demiştir. SHP lideri Erdal İnönü kolluk güçlerinin özverileriyle çalıştıklarından bahsederken, Başbakan Tansu Çiller ise oteli saran gericilere hiçbir şey olmadığı haberini sevinçle paylaşmıştır. ANAP Genel Başkanı Mesut

Yılmaz, insanların yakıldığı bu olayın bir futbol maçında bile çıkabileceğini dilendirerek katliamı önemsizleştirmeye çalışmış, Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu ise ateşler içinde yanan insanlar için "bir fatiha okuyalım" diyerek pişkinlikte sınır tanımamıştır.

Katliam için yapılan bu seferberlik, sonrasında da devam etmiştir. Açılan katliam davasında 124 sanık yargılanmaya başlar. Sanıklardan 33'üne verilen idam cezası, 2002'de idam cezası kaldırıldığından hapis cezasına çevrilir. 37 sanık dava sürecinde beraat ettirilir, diğerleri 15 yıla kadar varan hapis cezalarına çaptırılır; fakat davanın birinci sanığı Sivas Belediye Meclis Üyesi RP'li Cafer Erçakmak hiç "yakalanmaz". 2012 yılında Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi kararıyla dava, zaman aşımına uğrar. Böylelikle firari sanıklar da ceza almadan kurtulurlar.

33 insanın devlet tarafından bilinçli bir şekilde diri diri yakıldığı Sivas Katliamı için düzenin mahkemelerinden elbette adalet beklemiyoruz. Sivas Katliamı bir insanlık davasıdır. İnsanlığın kurtuluş davasında ancak tam adalete kavuşacak ve hesabı sorulmuş olacaktır.

Katliamlarla harcı karılan bu düzenin korkusu; Şeyh Bedrettin'in düşlediği, hep bir ağızdan türkü söyleyip, sulardan hep beraber ağı çektiğimiz, demiri oya gibi işleyip, toprağı hep beraber sürebildiğimiz, ballı incirleri hep beraber yiyebildiğimiz ve yarın yanağından gayri her şeyde, her yerde hep beraber diyebildiğimiz bir dünyadır.

Bu düşe saldırmak onların, gerçek kılmak ise bizlerin görevidir.

Roboski'de katledilenler anıldı

Roboski Katliamı'nın gerçekleşmesinden 66 ay sonra, İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hakikat ve Adalet Komisyonu bir kez daha Roboski anması yaparak sorumluların cezalandırılmasını istedi. 28 Haziran akşamı Galatasaray Lisesi önünde toplanan kitle "Edi bese/artık yeter! Roboski katliamında 5. yıl/İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hakikat ve Adalet Komisyonu" yazılı pankart ve Roboski'de katledilenlerin fotoğraflarını açtı.

Eylemde okunan basın metninde beş buçuk yıldır, sorumluların bilinmesine karşın hâlâ cezalandırılmadıkları belirtilen Roboski Katliamı'nın yanı sıra, yine Haziran ayında gerçekleşen bir başka katliam hatırlatıldı. 7 Haziran 2015'te Diyarbakır'da HDP mitinginde patlatılan bombanın sorumluları bilinmesine rağmen onların da ceza almadıkları vurgulandı.

Basın metninin sonunda, sorumlular yargılanıp ceza almadığı sürece "Her ayın 28'inde burada olmaya devam edeceğiz" ifadelerine yer verildi.

TSK Efrin'in köylerine saldırdı

Türk sermaye devleti, Kürt halkının kazanımlarına yönelik saldırılarına Efrin'e yönelik top atışlarıyla devam etti. TSK, 27 Haziran saat 22.30 sularında, Efrin kantonunun Şera ilçesine bağlı köylere top atışı yaptı.

Azez'de konuşlanan TSK birliği tarafından yapılan saldırıda Şera ilçesine bağlı Qestel Cindo, Malikiyê, Merenaz, Vîllat El-Qadî ve Eyn Deqnê köyleri bombalandı.

TSK saldırısına YPG/YPJ güçlerinin de karşılık verdiği bildirildi.

Katliamcılık bu dev

19 Aralık Katliamı ve Direnişi üzerine 25 Aralık 2000 tarihinde verilmiş **"Katliam ve Direniş"** başlıklı konferansın kayıtlarının bir bölümünü, Sivas Katliamı'nın yıl dönümü vesilesiyle bir kez daha okurlarımıza sunuyoruz. Okurlarımız konferans kayıtlarının tamamını www.kizilbayrak.org sitesinin arşiv bölümünden okuyabilirler. (Kızıl Bayrak - 6 Ocak 2001 Sayı: 1)

Bu devletin katliam yapma yeteneği de geleneği de bilinmiyor değil, bunu bu ülkede yaşayan herkes biliyor. Modern Türkiye Cumhuriyeti tarihine baktığımızda, bu devletin daha kuruluşundan itibaren toplumsal muhalefete ve sol siyasal güçlere karşı katliamcı bir tutumla hareket ettiğini görüyoruz. Katliamcılık bu devletin mayasında var.

Osmanlı'yı bir yana koyarak cumhuriyet dönemi üzerinden konuşuyorum, bu devlet daha cumhuriyet olarak kendini ilan etmeden önce, daha ulusal kurtuluş süreci içindeyken, elini komünistlerin kanına en sinsi ve aşağılık yöntemlerle buladı. Daha o günden emekçilerin çıkarlarına yönelen her türlü sol akımdan duyduğu aşırı korkuyu, Türkiye Komünist Partisi'nin önder kadrolarını hunharca katlederek gösterdi.

Türkiye Komünist Partisi, Bakü'de kuruldu. Kuruluş kongresinde, ülkede sürmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesinin desteklenmesi ve kendi bağımsız konumu üzerinden bu mücadeleye aktif biçimde katılım kararı aldı. Komünistler kongrenin hemen ardından ülkeye dönüp ulusal kurtuluş mücadelesine bizzat katılmak istiyorlardı. Ülkedeki komünist ve sol güçler ise zaten bu mücadelenin içindeydiler.

Dahası var. O dönemde kurtuluş mücadelesinin en büyük destekçisi, Ekim Devrimi'yle kurulmuş genç Sovyet iktidarıydı. Sovyet iktidarının Türkiye'deki kurtuluş mücadelesine verdiği destek, yaptığı katkı, sunduğu olanaklar, bunun çok özel önemi, bugün Türk resmi tarihi tarafından bile açıklıkla ifade edilmektedir.

Bütün bunlara rağmen, yani Sovyetler Birliği Türkiye'de sürmekte olan mücadeleye tam destek veriyorken ve TKP'nin Kuruluş Kongresi ulusal kurtuluş mücadelesine destek kararı almışken, komünistler tam da bu karar çerçevesin-

de ülkeye dönüyor iken; Mustafa Suphi başkanlığındaki heyet ikiyüzlülükle hareket eden kemalistler tarafından önce örgütlenmiş provokasyonlarla karşılandı, sonra da götürülüp Karadeniz'de katledildi. Tarihin hunharca ve alçakça işlenmiş en akıl almaz cinayetlerinden biridir bu. Devrimcilere karşı toplu katliam bu devletin mayasında, daha kuruluşundan itibaren var derken, bunu anlatmış oluyorum.

Kuşkusuz, bir burjuva kurtuluş mücadelesiydi bu. Ve giderek her burjuva siyasal akım ve düzen gibi, ayağını yere basar basmaz, kendisinden ötesini hedefleyen devrimci muhaliflerine karşı kendi gerici tepkisini, bunun aracı olan gerici baskı ve şiddetini üretecekti. Burada anlaşılmaz ya da akıl almaz olan bu değil. Ama işgalci emperyalist güçlere karşı direnişin yaşandığı bir sırada ve üstelik bu direnişi desteklemekte olan güçlere yönelen bir katliam (üstelik iğrenç ve sinsi provokasyonlarla iç içe giden bir katliam) çok da akıl alır değil, çok da normal değil. Ama bu devlet kuruluşundan itibaren bunu yaptı, elini en iğrenç ve vahşi yöntemlerle komünistlerin kanına buladı. Dönün Nazım'ın buna ilişkin şiirlerini, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını ölümsüzleştiren o güzelim şiirleri yeniden okuyun. Dönün o yılların komünistlerinin gelecek kuşaklara "28-29 Ocak 1921'i unutma!" diye seslenen çığlığına yeniden bakın.

Bu devletin salt komünistlere ve devrimcilere değil, Kürtlere karşı izlediği katliamcı tutum ve pratiği de mayasında, yani daha kuruluşundan itibaren var. Kurtuluş mücadelesine tam destek verdikleri, bu mücadeleye en etkin biçimde katıldıkları ve dahası, kurtuluş mücadelesinin başlangıç dönemindeki girişim ve örgütlenmelere ev sahipliği yaptıkları halde, zaferin hemen ardından katliamlara hedef oldular. Daha en başından kendilerine eşitlik ve temel ulusal hakları vadedildiği halde, Lozan'daki Türk resmi temsilcileri, biz burada Türklerin ve Kürtlerin temsilcileri olarak bulunuyoruz, bizim meclisimiz Türklerin ve Kürtlerin meclisidir, dedikleri halde, kurtuluşun hemen ardından Kürt halkının bütün temel haklarını inkar ettiler, tamamen Türk kimliğine dayalı bir cumhuriyet kurmaya kalktılar. Kürtler buna tepki vermeye başladıkları andan itibaren de büyük zulümlerin ve katliamların hedefi oldular, acımasızca kırılıp ezildiler, toplu sürgünlere uğradılar.

Aynı dönemin emekçi toplumsal muhalefeti güçlü ve yaygın olmamakla birlikte çok iyi biliyoruz ki, kurtuluş savaşını izleyen yıllarda büyük kentlerin işçileri en basit haklar uğruna mücadeleye yöneldiklerinde, yeni rejimin polis şiddetine ve baskısına hedef oldular. Baskı ve zorbalıkla en basit demokratik haklardan bile yoksun bırakıldılar. Bunları elde etmeye ya da fiilen kullanmaya yönelik

tüm girişimleri baskı ve terörle karşılandı.

Bunları, bu devletin daha baştan, toplumun ezilen ve sömürülen katmanlarına, onların örgütlü ilerici ya da devrimci temsilcilerine karşı aşırı baskıcı ve katliamcı bir geleneğe sahip olduğunu vurgulamak için hatırlıyorum. Bu gelenek, toplumsal muhalefetin şiddetlenmesi ölçüsünde, toplumsal muhalefetin şiddeti ve gücüyle orantılı bir biçimde, kendini en aşırı bir biçimde ortaya koymuştur. Türkiye'de cumhuriyetin kabaca ilk 40 yılı sınıf mücadelesi bakımından nispeten durgun bir dönem olduğu ve kurtuluş sürecini izleyen ilk çıkışlar acımasızca ezildiği için, Kürt isyanlarını saymazsanız, bu dönem boyunca bu şiddet kendini çok fazla gösterememiştir.

'60'LARI İZLEYEN SOL DALGAYA KARŞI HAREKETE GEÇİRİLEN BASKI, TERÖR VE KATLIAM MEKANİZMASI

Ama '60'lı yıllardan itibaren, kapitalist gelişmenin modern sınıfları belirginleştirmesi ve işçi sınıfı eksenli modern sınıf mücadelesinin gelişmesi ölçüsünde, devletin gelişen toplumsal muhalefete karşı şiddetini nasıl ölçsüzce kullandığını biliyoruz. Örnek olarak veriyorum; 1965 yılında Zonguldak kömür işçileri en masum talepler uğruna direnişe geçtiklerinde, bu direniş hava kuvvetleri de dahil ordu birlikleri seferber edilerek

Devletin mayasında var

H. Fırat

bastrıldı ve bu arada iki direnişçi işçi katledildi. Sonraki yıllarda sayısız fabrika ve toprak işgali gerçekleşti, bu işgallerin çoğunun polis ve jandarma terörüyle kırıldığı biliyoruz.

Aynı dönemde, sosyal hareketliliğin gelişmesine paralel olarak şekillenen ve güçlenen bir sol hareket var. Bu hareketin bünyesinde devrimci eğilimler filizleniyor, adım adım devrimci akımlar şekillenmeye başlıyor. Biz devletin baskı ve terör aygıtlarının bu dönemin toplumsal muhalefetine ve onun ilerici-devrimci kesimine şiddetle yöneldiğini, genç devrimcilerin çeşitli saldırı ve cinayetlere hedef olduğunu biliyoruz. Bunun için devletin resmi baskı aygıtlarının yanı sıra faşist komando kamplarında özel paramiliter sivil güçlerin eğitilip hazırlandığını biliyoruz. Bizzat MİT ve kontr-gerilla tarafından örgütlenen “komünizme karşı mücadele dernekleri”ni ve bunların toplumsal muhalefet üzerinde estirmeye çalıştığı terörü biliyoruz. Bugün “irtica” güçleri olarak hedef haline getirilip terbiye edilmeye çalışılan yobaz güçler kullanılarak, 6. Filo protestolarına karşı yaratılan Kanlı Pazar’ları biliyoruz. Bunlar saymakla bitmez. Amerikancı generaller tarafından CIA’nın tam desteğinde tezgâhlanan 12 Mart darbesiyle kurulan faşist terör rejimi döneminde ise devrimci katliamı adeta bir süre avı halinde sürdürüldü.

Ardından ‘70’li yılların ikinci yarısı, yani önlenemeyen yeni devrimci yükse-

liş dönemi geldi ve bu dönemde, devletin açık-gizli, resmi-gayri resmi tüm baskı ve terör aygıtları binlerce devrimcinin, emekçinin ve aydının hayatına mal olan sayısız saldırı, cinayet ve katliam gerçekleştirdi. Sivas’ta, Maraş’ta, Çorum’da yüzlerce ilerici emekçi bizzat devletin karanlık odaklarının özel planlı saldırılarıyla katledildi. Maraş Katliamı döneminde yine bugünün kanlı katili Ecevit başbakanı ve katliamı önlemek için kılını bile kıpırdatmadı. Dahası, bir general eskisi olan dönemin işçileri bakanı, katliamı mazur gösteren ve dolayısıyla faşist katliamcı sürüsünü cesaretlendiren açıklamalar yaptı.

Tüm bunlarla, bu devletin bir katliamcı geleneği ve gelenek içerisinde yetkinleşen bir katliamcı yeteneği olduğunu vurgulamak istiyorum. Özellikle ‘60’lı yıllardan itibaren, yani işçi ve emekçi tabanına dayalı bir toplumsal muhalefet ve bundan beslenen bir sol hareket geliştiği andan itibaren, bu baskı, terör ve katliam aygıtı sürekli bir biçimde geliştirildi. Toplumsal muhalefetin bastırılması, devrimci hareketin ezilmesi kanlı icraatı içerisinde adım adım yetkinleştirildi. Biz buna bugün devletin son 30-35 yıllık süreç içerisinde sürekli bir biçimde tahkim edilmesi, bir faşist baskı ve terör aygıtı olarak tahkimatı diyoruz. ‘60’lı yıllardan itibaren devlet sürekli bir biçimde kendini devrimci harekete ve toplumsal muhalefete karşı kanlı icraatlar içerisinde

de, sistematik terör ve planlı katliamlar pratiği içerisinde tahkim etti.

SON 30 YILDIR DEVRİMCİ KANI AKITILARAK YETKİNLEŞTİRİLEN BASKI VE TERÖR AYGITI

Her askeri darbe bu tahkimatta yeni bir safhayı işaretledi ve son on beş yıldır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş pratiği içerisinde en ileri noktaya ulaştı. Önce 12 Mart geldi; devlet toplumsal muhalefeti ve devrimci akımları terörle, kanla ezdi ve buna paralel olarak da kendini tahkim etti. ‘70’li yıllarda toplumsal muhalefet kendini yeniden ortaya koydu, büyük bir devrimci yükseliş yaşandı ve bu devlette önemli gedikler açtı, devlet aygıtında büyük zaafırlara yol açtı. Devlet bu yükseliş karşısında büyük ölçüde etkisiz kaldı. Ama işbirlikçi burjuvazi bir kez daha ağababası Amerikan emperyalizminin de tam desteğiyle kendini toparladı. 12 Eylül faşist darbesi ile yeni bir karşı saldırıya geçti.

Askeri darbeyle toplumsal muhalefetin bastırıldığını, devrimci akımların kan ve terörle ezildiğini, yüz binlerce devrimci ve ilericinin işkenceden geçirildiğini ve on binlercesinin zindanlara kapatıldığını biliyoruz. Toplumsal muhalefetin bu ezilmesi süreci, devletin bir şiddet ve terör aygıtı olarak daha da yetkinleştirilmesi süreci olarak işledi. Devletin bu dönemki kendini yeniden yapılandırma ve tahkim etme çabası 12 Mart’la kıyaslanamaya-

cak kapsamdaydı. Devlet kendini sadece açık-gizli baskı, terör ve işkence aygıtları yönünden tahkim etmekle kalmadı; YÖK aracılığıyla üniversiteleri, tekeller aracılığıyla basını, tarikatlar aracılığıyla toplumun geri kesimlerini, bu arada camileri, yargıyı, sendikaları ve bütün öteki kurumları bu şiddet aygıtına paralel olarak işlev görecektir şekilde yeniden düzenledi, açık ya da örtülü biçimler içinde kendine sınımsız perçinledi. Geçerken hatırlatmış olayım; devletin bu kapsamdaki yeni biçimlenmesi, işin özünde, tekelci burjuvazinin palazlanması ve devletle her açıdan iç içe geçmesiyle, onu her açıdan ve her düzeyde kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uydurmasıyla sıkı sıkıya bağlantılı.

Bugün katliamın arkasından bakıyruz; bütün bir tekelci sermaye medyası aynı dili kullanıyor, aynı yalanları söylüyor, aynı temaları işliyor, aynı görüntüleri veriyor ve aynı rezil dili kullanıyor, tüm televizyon kanallarından aynı lağım akıntısı akıyor. Bu, işbirlikçi burjuvazinin egemenlik aygıtı olarak devletin toplumsal muhalefeti ezmek üzere kendini yeniden örgütlerken, sorunu şiddet aygıtlarından ibaret bırakmadığını, her türlü propaganda ve ideoloji aygıtlarını da özel bir tarzda kendine bağladığını, kendi organik bünyesinin bir parçası haline getirdiğini gösteriyor. Türkiye’de medya artık devletin bir parçasıdır. Devlet dediğimiz zaman genellikle ordu, polis, bürokrasi, mahkemeler, zindanlar vb. akla gelir çoğu kere. Oysa Türkiye’de, salt Türkiye’de de değil günümüzün tüm kapitalist toplumlarında, devlet aynı zamanda medya demektir, salt ideoloji aygıtlarına değil, tüm iletişim, haberleşme ve enformasyon aygıtlarına da egemenlik demektir. Çağdaş burjuva devleti artık, emperyalist metropollerde olduğu kadar bağımlı ülkelerde de bunlarsız düşünülmemiyor. Egemen sınıfın şiddet aygıtlarını, onun propaganda ve ideoloji aygıtlarından ayırmanın olanağı yoktur artık.

Türkiye’de bu özellikle de böyledir, bizde medya devletin ayrılmaz bir parçası olmaktan öte, onun tam güdümündedir. Dahası derin devlet denilen kontr-gerilla merkezinin emir-komutası altındadır. “Andıç” benzeri skandallar da inkâr edilmez bir biçimde ortaya çıktığı gibi, onun en karanlık ve kanlı operasyonlarının aletidir.

“Bir devletin trajikomik olarak yapabileceği her şeyi yaptılar”

Sermaye devletinin 2000 yılında Burdur Hapishanesi'ne gerçekleştirdiği saldırıda yaralanan tutsaklar arasında bulunan Veli Saçılık'la konuştuk.

- 5 Temmuz 2000'de Burdur Hapishanesi'nde kapsamlı bir saldırı gerçekleştirildi. 19 Aralık ve Ulucanlar katliamını ve bu katliamların politik arka planını biliyoruz. Burdur'da yapılan saldırıyı bu açıdan, yani hedefleri açısından değerlendirir misin?

Veli Saçılık: Bugünkü ceza politikalarının temeli 12 Eylül öncesinde kurulmuş. Ve bizim bildiğimiz 84 Ölüm Oruçları, tek tip elbiseye karşı direniş, sonrasında 90'larda gelişen, devletin devrimcileri ehlileştirme, katlederek göz korkutma ve cezaevinde teslim alma politikası, cezaevlerini bir yıldırganlık merkezlerine çevirme amacı vardı. Devrimcilerin direniş her zaman devletin hedefi oldu. O, bunu aşmak için çeşitli çareler düşündü. Bizim bildiğimiz Ümraniye, Buca, Diyarbakır katliamları var. Bu katliamlar üzerinden cezaevlerinde işkence ve katliamı devlet olağan bir politika haline getirdi. Diğer taraftan da cezaevlerindeki adli bölümleri de mafya ve uyuşturucu çetelerine teslim etti. Bunun örneği olarak ise Ulucanlar'da mafyaya kadın pazarlayan cezaevi müdürü gördük. Bizzat ben gözümle gördüm. İçeriye uyuşturucu sokan müdürler gördük. Karagümrük Çetesi isimli bir çete var. Bu çetenin lideri olarak beline silah koyup insanları öldürten biri vardı. Hatta öyle bir noktaya geldi ki: Karagümrük Çetesi lideri Nuri Ergin gibi adamlar, cezaevinde iken “hepinizi mermi ile dolduracağım” diye basına demeç verebilecek kadar devletten cesaret almışlerdi.

Burdur Cezaevi'ndeki saldırıdan önce en net saldırıyı Ulucanlar olarak biliyoruz. Ulucanlar'da 10 dostumuz-yoldaşımız katledildi. Ve esas şuydu: 5. koğuşta, koğuşlar 30 kişilik olmasına rağmen 100'ün üzerinde insan kalıyordu. Ve çok insani bir talep vardı ortada: “Biz insanca yaşamak istiyoruz, yeni koğuşlar açılın ve sağlıklı koşullar sağlansın” denilmişti. Ne tuvalet ihtiyacı, ne uyku ihtiyacı karşılanırdı durumdaydı.

Devlet de bunu bahane ederek Ulucanlar'a saldırdı. Ve on dostumuzu orada -devletin deyimi ile- vura vura, kafalarını parçalayarak katlettiler. Çok bariz bir katliamdı, fotoğraflarıyla da ortadadır. Ardından, bildiğimiz o burjuva basının kara propagandası ile başka fotoğraflar gösterip “ayaklanmadan 5 dakika önce”

gibi falan diyerek yıllar önce çekilmiş fotoğrafları servis ettiler. “Kaçacaklardı” diyerek nöbet kulübesinin orada daha önceden kendi kazdıkları kuyunun fotoğrafını servis ettiler. Bunların hiçbiri inandırıcı değildi ama neticede on arkadaşımızı katlettiler ve bunun karşısında bir tepki verme, eyleme geçme konusunda yeterince başarılı olunamadı.

Devlet böylelikle katliamın üstünü örttüğünü düşündü. Ulucanlar'dan sonra gündeme Burdur geldi. Burdur aylarca tartışıldı. Burdur'a o dönem yeni gelen müdür Katip Özen “burayı ikinci Ulucanlar'a çevireceğim, hepinizi muma çevireceğim” diyordu. Defalarca gazetelerde yer almış olmasına rağmen buna karşı kamuoyu oluşturulmasında güçlük çekildi. Ve ardından Burdur saldırısı oldu. Burdur'daki saldırının amacı da herhangi bir direniş ya da başka bir şey değildi. Burdur aslında “test etme” hareketlerinden biriydi. “Bir E tipinde operasyon nasıl yapılır”, bunu test ettiler. Burdur'da olmamız, gözden uzak olmamız, 60 kişi olmamız, test gerekçeleriydi. Ve bize saldırdılar. Ortada herhangi bir direniş de yokken gece saatinde jandarmaları getirip sabaha karşı bize saldırıda bulundular. O operasyonda koğuşa dozerle girdiler ve benim kolumu o dozer kopardı. Bilinçli olarak kopardı dozer. Sadık Türk'ün kafası parçalandı. Birçok arkadaşımız çok ağır yaralandı orada. Bir kadın arkadaşımız tecavüze uğradı. Yaklaşık 60 kişi arasında en az iş göremez raporu alan, 15 günlük rapor aldı. Operasyon sonrasında bana bir hastanede çift kelepçe takarak, tedaviyi doğru düzgün yapmayarak, yanlış müdahale

ederek işkence devam etti. Ama esasen -sonrasında avukatların da anlatımlarından anlıyoruz ki- indirdikleri su dolu hücrede işkence savcının ve avukatların önünde devam etmiş. Avukatların işkenceye itirazı üzerine “bırakın askerler işini yapsın” diyen bir savcı gördük. Ardından Burdur Valisi Kaya Uyar “başarılı bir operasyona imza attık” diye yerel basına beyanlar verdi. Ve arkasından şunu söyledi: “İnsan haklarına uygun bir müdahale oldu ve sadece bir kişinin kolu kırıldı.” Malum, bu ülkenin zalimlerinin yalan söylemek gibi bir özelliği var. Kolum kopmuşken kırılmış oluyor. Tecavüz ve işkence varken insan haklarına uygun bir operasyon olmuş oluyor. Sonrasında zaten AİHM çok net bir karar verdi: “Veli Saçılık ve arkadaşları haklıdır, Burdur Cumhuriyet Savcılığı işkenceyi araştırmak yerine saklamayı tercih etmiştir, sorumluları yargılamamıştır, işkence bariz bir şekilde yapılmıştır” dedi. Ve tazminat hükmetti.

Burdur Cezaevi'nde biz bunları yaşadık. Sonrasında biliyorsunuz benim kolumu çöpe atmışlar, bir köpeğin ağzında bulundu. Bundan dolayı Burdur Cezaevi kamuoyuna mal oldu, konuşulur ve görünür oldu. Ama bu da olmasaydı Burdur Cezaevi de diğerleri gibi üstü kapanıp gidecekti. Ben 5 Temmuz 2000'den beri sürekli bir hukuki mücadele verdim. Her ne kadar oradaki işkencecileri yargılamayı başaramamış olsak da neticede AİHM'de alınan karar ve alınan tazminat kararları ve geri bozmalar üzerinden bir teşhir hareketine giriştim ve Burdur Cezaevi'ni yeterince kamuoyuna teşhir ettiğimizi düşünüyorum. Tazminatı ver-

diler, sonra geri istediler. Şimdi en son İçişleri Bakanlığı feragat etmiş, yıkılan duvarın parasını bizden istiyorlar. 200 bin lira gibi bir para bu. En son bizim aleyhimize bitti ve şu anda Yargıtay'da. Sonra “isyan etmek”ten 7,5 yıl istemi ile dava açtılar, o dava zaman aşımına uğradı. Yani yok yok... Bir devletin trajikomik olarak yapabileceği her şeyi yaptılar ve bize yaşattılar.

Tabi ben bunları teşhir ediyorum ama bu devlet dört duvar arasındaki kendi vatandaşının kolunu koparacak, sonra yıkılan duvarın parasını isteyecek, sonra kolunu köpeğe atıp isyan etti diye tekrar dava açacak bir zihniyete sahip. Aslında devletin ne olduğunu ve nasıl çalıştığını Burdur Cezaevi'ndeki dava süreçlerinden anlayabiliriz. Bir hukuku işleten ya da kanunu uygulayan değil de yasayı/kanunu bir tarafa atıp kendi keyfiyetini uygulayan, aynı zamanda bu keyfiyete karşı çıkanları da karşı çıktıkları için yargılayan bir sistemle karşı karşıyayız.

Yani Ulucanlar, Burdur, Ümraniye ve Bergama cezaevlerine yapılan saldırılar -Saadettin Tantan'ın deyimiyle- F tipine giderken birer provaydı. Saldırı sebebi diye sunulan şeyler her zaman bir bahane oldu. Bunlar MGK'da alınmış kararların uygulanmasıydı. Zaten MGK'da adli koğuşlarda karışıklıklar yaratılması gerektiği kararının bile alındığı açığa çıkan bilgiler arasında. Böylelikle “cezaevlerine hakim değiliz, arama yapamıyoruz” izlenimi yaratılmaya çalışılıyordu. Oysa ki en son aramayı Burdur Cezaevi operasyonundan üç gün önce yapmışlardı. Bu propaganda üzerinden F Tipi cezaevlerine geçişin önünü açmış oldular. Bu

politikalarında başarılı olsalar da bu başarıyı bir katliam üzerine oturttukları için insanlık önünde mahkûm oldular.

- Bu saldırıda başına gelenlerin psikolojik boyutunu da anlatır mısın?

Veli Saçılık: Burdur Cezaevi'nde olay olduğunda tabii ben 23 yaşındaydım. 23 yaşında bir tutsak olarak birçok şeye hazır olabiliyorsunuz. Ama insanın kolunun kopması ve o kolunu da (sağ kolum koptu) yani sağ kolunu sol eline alıp hastaneye götürülmek... Bunlar insanın psikolojisini bozan şeyler. Başıma bunların neden geldiğini bildiğim için kendimi teskin edebiliyordum. Ama ne ticede ömür boyu sağ tarafımda sallanan bir boşlukla gezmek zorundayım ve onun travmasını yaşamak zorundayım. Ve herhangi bir kötü olay yaşandığında genelde insanlar sevdiği insanları yanında görmek ister. Onların dayanışması ile belli bir psikolojik eşiği aşarlar. Ama benim orada gördüğüm şey nefes almakta zorlanılan bir hastane hücresi ve ayağımı kangren edercesine bağlanmış iki tane pranga... Ben kendimi bu şekilde buldum. Sadece kolumun kopmuş olmasına değil, onların tecrit işkencesine ve oradaki pranga işkencesine de maruz kaldım ve bu yaklaşık 28 gün sürdü. Ve ardından da Haymana Cezaevi'ne sevk edildim. 19 Aralık Katliamı gerçekleştiğinde Haymana Cezaevi'nde idim. Katliamdan bir hafta sonra da tahliye edildim.

Yani devrimciyim, yaşadıklarımın farkındayım ama bu, bu travmayı kolayca atlattığım, hiç etkilenmediğim anlamına gelmiyor... Aksine bu travmayı ömür boyu taşıyoruz. Ama bu, aynı zamanda bir öfke ve bilinç de yaratıyor bende.

- İlk soru ile bağlantılı olarak... Yapılan hapisane saldırılarının bir yönü devrimci kimliği teslim almaksadığının de dışarıda bulunan işçi ve emekçilere bir mesaj vermek olduğunu düşünürsek, Burdur saldırısının bu konudaki etkisi ne olmuştur?

Veli Saçılık: Kurt-Kuş-Arı hükümetini hatırladığımızda, bu hükümet bir ekonomik çıkmaz içerisindeydi. 2001 esnaf ayaklanmasında da bunu görmüştük. Bunlar şunu hedefliyorlardı: Avrupa ile anlaşmayı yaptıktan sonra ayak bağı olan bütün muhalefeti silmek üzerine bir politika oluşturmuşlardı. Aslında toplumu teslim almanın en iyi yolu da onun en diri unsurları olan devrimcileri teslim almaktı. Burada cezaevi bir bahaneydi. Yani hem bir sisteme geçiş, aynı zamanda bir toplumu teslim almanın, bir şeye razı etmenin bir aracı... Çünkü ortak pazar vb. şeylerle tarihte görülebilecek en hızlı özelleştirmeler, iş yasalarıyla, Avrupa Birliği uyum yasalarıyla, emeklilik kanununu tamamen değiştiren bir yerde duruyorlardı. Ve bunu başarabilmeleri için de kitleleri korkutmak ve bir meşruiyet arayışı içindelerdi. Cezaevi gündemi bundan bağımsız değil. Ulucanlar Katliamı da

Burdur da 19 Aralık Katliamı da aslında toplumsal muhalefeti boğanın, sendikal talepleri geriletmenin ve terör yöntemi ile insanlara korku salma yoluyla onları evine hapsetme yöntemi idi.

Burada hükümetin bir ölçüde başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Ama 2001 esnaf krizi-ayaklanmasında gördük, bunlar geçici şeyler. Yani kitleleri korkutmak geçici bir şey. Kitleler bir yere kadar korkar ve sonrasında bir patlak verir. O korku şirazesinden çıkar ve çıktı da. Bunu da gördük.

Fakat şunu söyleyeyim: Ulucanlar Katliamı, Ecevit'in "oval ofis"te ağırlanmasından hemen sonra oldu. Bu bir tesadüf değil. Burdur olayı IMF ile anlaşmanın hemen ardından oldu. 19 Aralık Katliamı hükümetin ekonomik olarak en çok köşeye sıkıştığı bir süreçte yapıldı. Bunların hiçbirisi bir tesadüf değil. Yani bunlar işçi sınıfının öncü bölüklerini yok etme hareketidir. Aynı zamanda işçi hareketinin de nüve olarak ortaya çıktığı öz örgütlerine, birliklerine, beraberliklerine bir saldırı biçimidir. Ecevit hükümeti kendine verilen bu görevi "layıkıyla" yapmıştır. İşçi sınıfının öz örgütlülüklerini ortadan kaldırmaya dönük bir faaliyet olmuştur. İşçi sınıfının öncülerini de öldürmeyi ve ideolojik olarak tasfiye etmeyi amaçlamışlardır. O zamanlarda biz bu durumu şöyle tarifliyorduk: "Ya bizi öldürecekler ya da bizi Avrupa Birliği solculuğuna ikna edecekler." Büyük ölçüde öldürerek bunu başardılar.

Aramızda Avrupa Birliği solculuğuna meyledenler olmadı mı, evet oldu. Sol harekette -gördüğümüz gibi- işçi sınıfı hareketinden kopan, daha çok kültürel haklar üzerine yönelen bir yapılanma oldu. Bunun içinde hepimiz olduk. Neden? Çünkü Türkiye'de çok fazlaca kültürel sorunlar vardı. Ama bunu işçi sınıfı hareketinden kopuk ele aldığımızda ise o Avrupa Birliği solculuğuna bir ölçüde biz de bulaşmak zorunda kaldık. Amaçları buydu. Biz bir şekilde böylesi bir politikayı yürütebiliriz ama bizim kafamızda her zaman işçi sınıfı devrimciliği

olduğu sürece bu bağ çok fazla koparılmayıp, ancak belli bir süreliğine hızımızın azaltılabileceğini düşünüyorum. Ve bunu kısmen başardılar. Biz derken ben başta kendimden bahsediyorum ama çevremde de gözlemediğim süreç de bu şekilde yaşanıyor...

Her ne kadar bunu hedeflemesek de mesela kadın hakları üzerinde daha fazla duruyoruz. Kadın hakları üzerinde durmak sakıncalı mıdır, hayır değildir! Ya da Kürt Sorunu üzerine çok daha fazla duruyoruz. Kürt sorunu üzerine durmak sakıncalı mıdır, hayır değildir! Ya da eşcinsellik üzerinden bu böyle vb. vb. Ama bu sorunları işçi sınıfı devrimciliğinden uzak biçimde konuşmaya başlamamız sorun! Kürt sorunu üzerine çok konuşmamız, değinmemiz hiçbir zaman sorun ya da suç değildi. Ama bunu işçi sınıfı hareketinden ve örgütlülüğünden bağımsız bir şekilde yaptığımızda bu bizim için sorun olmaya başladı. Yani bu durum Kürtler için sorun değil, bizim için bir sorun olmaya başladı. En devrimciyim diyen örgütler bile bu suya kapıldılar. Kapılmak zorunda kaldılar. Bu bilinçli bir tercihin ürünü olarak yaşanmadı. Gündem bundan ibaret olunca, sınıfla bağlar kopuk olunca böyle oldu. Bu bir özeleştirme ama toplu bir özeleştirme diye düşünüyorum. Hatta sizin derginizde bile "biz bu savrulmada olmadık" deseniz de sayfaları şöyle bir çevirdiğinizde en çok okuduğumuz şey ne oluyor, Kürt meselesi oluyor. Neden? Böyle olunca kötü bir şey mi oluyor, normalde gayet iyi bir şey yapıyor ama işçi sınıfıyla, metal sektörü ile çok güçlü bir bağ kurmadığında konuştuğunuz şey ekseninden bir ölçüde kaymış oluyor. Bu bir suç değil ama güç kaybetme ile alakalı bir yön kaybetme meselesi. Bu kaçınılmaz bir durum.

O dönem katliamların özelde devrimcileri hedeflemesini şöyle değerlendiriyorum. O dönem Hikmet Sami Türk şöyle bir açıklama yaptı: "Aslında örgüt baskısı ile ölüm orucuna devam ediyorlar." Buradan hareketle "Alıp hepsini tek tek hücrelere koyarsak örgütlü duruştan

vazgeçerler" gibi şeyler iddia etti. Ama şunu gördük: 19 Aralık Katliamı'ndan sonra hücre tipi cezaevinden ölüm orucu eylemi daha da güçlendi. Zaten F tiplerine geçişin temelinde de şu vardı: insanların tek tek bırakılması, devlet karşısında yalnızlaştırılıp devrimci kimliğinden soyutlanması vardı. Yani devrimci kimliğe yönelmiş bir saldırı vardı.

Burdur saldırısında da ben net bir şekilde şunu görüyorum: Önümüzde bir barikat var, dolap var, öbür tarafta asker var ve asker bize "teslim olun" diyor. Yani o dolabı kaldırmak çok güç değil. Bu durumda o "teslim olun" çağrısını farklı okumak gerekiyor. Aramızdan birkaç kişi sıyrılıp karşı tarafa geçince -ki öylelerini de gördüm- kendi kimliğinden sıyrılarak karşı tarafın gücüne biat etmiş oluyorsun. Devlet aslında orada bizi parçalayarak yemek, yok etmek istiyor. Cezaevi saldırısının temelinde bu vardır. Devrimci kişiliğe saldırdır. Devrimci kişilik ise sadece kavga alanlarında kendisini yenilmiş görmeyebilir ama sonrasında yalnız bırakılmada birçok insanın uzaklaştığını gördük. F tipinden çıktıktan sonra en basit basın açıklamalarına gelmeyen insanlar var. Devletin F tipi ile hesapladığı buydu. 2000'de kısa vadede hücrelere koyarak ölüm orucunu bitirmeyi başaramadı ama uzun vadede insanların iradesini kırma ve cezaevinden çıktuktan sonra mücadelede düşürme açısından hükümetin belli başarıları oldu. Ama bu zayıflayan devrimci hareketlerin sorunu. Örgütlerin cezaevinde tek tek hücrelerde taraftarları olabilir ama kendileri dışarıda güçsüz oldukları yerde kadrolarını kaybettiler. Yani aslında sorun sadece cezaevinden ibaret bir mesele değil. Yani dışarı ve içeride, sınıf örgütleri olan bağlarını koruyan hareketler kadro kaybını engelleyebilir. Cezaevindeki saldırının esas hedefi cezaevi değil dışarıdır.

Sınıf mücadelesi ve meslek liseleri

Meslek liseleri her dönem bizim önem gösterdiğimiz bir alan olmuştur. Zira bu okulların hem gençlik mücadelesi alanında hem de sınıf çalışması alanında oynadığı rol bellidir. Meslek liseliler bir yandan öğrenci olarak genel eğitim sisteminin sorunlarından etkilenirken diğer yandan, özellikle 12. sınıftan itibaren stajlarda işçi sınıfının bir parçası olarak sorunlar yaşıyorlar.

Meslek liseliler sınıfın organik bir parçasıdır. Bu nedenle, daha lise sıralarından itibaren kapitalist düzenin çarkları arasında sömürüye maruz kalan meslek liselilere sermaye de özel bir önem atfediyor. Zira gelişen teknik karşısında ihtiyaç duyulan kalifiye eleman ihtiyacını meslek liselerinden doğru çözmeye çalışıyor. "Meslek lisesi memleket meselesi" diyerek yeni projeler hayata geçiriyorlar.

Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, TBMM Genel Kurulu'na hitap ettiği bir konuşmasında 2016 yılının eğitim-öğretim stratejisinden bahsetti. Konuşmasında meslek liselilerin doğrudan üretim alanlarında olmasını kapsayan ve üretim ile mesleki eğitimin her aşamada bütünleştirilmesini öngören uygulamaları gündeme getirdi. Bu kapsamda organize sanayi bölgelerindeki mesleki ve teknik ortaöğretim kurumlarına yapılan teşviklerden ve desteklerden iftiharla söz etti. Ayrıca bu uygulamadan önümüzdeki yıllarda organize sanayi bölgeleri dışında kalan özel mesleki ve teknik öğretim okullarının da faydalanacağını "müjdeledi." Bu gelişmeler gösteriyor ki, sermayenin palazlanması için tüm engeller ortadan kaldırılırken meslek liseliler bu yeni uygulamalarla daha ağır sömürü koşullarına maruz kalacaklar.

Bugün Türkiye ekonomisinde tuttuğu yer açısından önemli büyük fabrikalar kalifiye işçi sorununu meslek liselerinden karşılıyorlar. Büyük firmalar meslek liselerine gelip seminerler veriyor, meslek liselilere staj imkânları sunuyor. Özellikle stratejik sektörler kendi ihtiyacına uygun bölümlerle iş gücünü buralardan doğru sağlıyor.

SINIF ÇALIŞMASININ TEMEL BİR HALKASI: MESLEK LİSESİ

Daha lise sıralarından itibaren sınıfın bu genç unsurlarını kazanmak devrimi ve geleceği kazanmakla aynı anlama geliyor. Zira biz kapitalist toplumu alaşağı edip yerine sosyalist düzeni kurma he-

defini taşıyoruz. Bunu yapacak yegâne devrimci sınıf ise işçi sınıfının kendisi. Bu açıdan giderek işçi sınıfı içerisinde belirgin bir konum kazanan meslek liselerini kazanmak geniş ölçekte sınıfı da kazanmak anlamına geliyor. Bugün işçi sınıfının verili tablosuna baktığımızda dinci-gericiliğin ve milliyetçi sovenizmin etkisiyle zehirlendiğini görürüz. Özellikle meslek liselerinde palazlanan ve desteklenen ülkücü-faşist yapılanmalar sermaye açısından geleceğin işçi sınıfını şekillendirmenin bir aracı olarak değerlendiriliyor. Geleceğin ve bugünün işçilerine yönelik tüm bu siyasal saldırılar zinciri tarihin bir zorunluluğu olarak kırılacaktır. Giderek zorlaşan yaşam koşulları, işçi sınıfının ki-

rıntı halindeki haklarının dahi birer birer gasp edilmesi, hak arama eylemlerine dönük pervasız saldırılar, tüm bu saydıklarımızı alttan alta bir öfkeyi mayalıyor. Bu öfkeyi örgütlü bir güce dönüştürmenin yolu ve en temel halkası da sınıfın diri ve genç unsurlarını kazanmaktan, temelde de meslek liselerine yüklenmekten geçiyor. Sınıfın bu genç unsurlarını daha lise sıralarından yakalamak önemli bir yerde duruyor.

Meslek liselerine bu açıdan "sınıf çalışmamızın kadro rezervleri" olarak bakmalı ve bu stratejiye göre hareket etmeliyiz. Geleceği kazanmanın yolu meslek liselerinden geçiyor.

İSTANBUL'DAN BİR GENÇ KOMÜNİST

AKP gericiliğinin "dindar nesil" projesi Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) eliyle her geçen gün daha da yoğunlaştırılıyor. Eğitim müfredatını bilimsellikten tamamen uzak ve dini içeriklerin baskın olmaya başladığı bir boyuta taşıyan MEB, dinci gericiliği eğitim alanının tamamına hakim kılmak için sınır tanımıyor.

'Kurum Açma, Kapatma ve Ad Verme Yönetmeliği'nde değişiklik yapan MEB, imam hatip liseleri açılması için gerekli nüfus sayısını 10 kat düşürürken, fen lisesi açılmasını ise zorlaştırdı.

Cumhuriyet'in haberine göre; son 10 yılda binin üzerinde imam hatip lisesi açan MEB, Anadolu İmam Hatip Lisesi açılması için gereken 50 bin nüfus koşulunu, yerleşim birimi merkez nüfusu

MEB, imam hatip açılmasını kolaylaştırıyor

için 5 bine kadar düşürdü. Öğretim binasında ise en az 8 derslik, binada veya bahçesinde uygulama mescidi, geleneksel/görsel sanatlar atölyesi, müzik/müzik dersliği bulunması, okulun açılacağı yerleşim birimi merkez nüfusunun 5 bin veya yerleşim birimine bağlı mahalle ve köyleri ile birlikte en az 10 bin olması kararlaştırıldı. Eğitimdeki başarısına karşın sayılarının azlığı ile dikkat çeken fen liseleri için ise öğrenci kontenjan limiti, ildeki 8. sınıf öğrenci sayısının yüzde 5'i ile sınırlandı.

2002 yılında 450 olan imam hatip lisesi sayısını 2017'ye gelindiğinde 1408'e, 71 bin olan öğrenci sayısını ise 517 bine yükselten MEB, yeni yönetmelik ile her mahallede bir imam hatip lisesi kurulabilmesinin önünü açtı.

Ayrıca yeni açılacak okulların standartlarına ilişkin yapılan düzenlemede ise her okula abdesthane ve kadın ile erkek için ayrı ayrı olmak üzere mescit bulundurma zorunluluğu getirildi.

Bakanlık verilerine göre ortaöğretimdeki öğrencilerin yüzde 6.5'inin

eğitim gördüğü fen liseleri için ise kontenjan üst sınırı belirlendi. Yönetmelik ile fen lisesi ile sosyal bilimler lisesi açılabilmesi için ilde 8. sınıfta öğrenim gören toplam öğrenci sayısının yüzde 5'ini geçmeyecek şekilde öğrenci kontenjanı üst sınır olarak belirlenmesi kararlaştırıldı. Eski yönetmelikte kız ve erkek öğrenciler için ayrı ayrı olmak üzere kurulacak pansiyonlar için 300 öğrenci kapasitesi de 200'e düşürüldü. Ayrıca illerde ve büyükşehirlerde nüfusu 50 binin üzerinde olan ilçelerinde, büyükşehir statüsünde olmayan illerin ilçelerinde ise nüfusunun en az 20 bin ve il merkezi ile birlikte toplam nüfusu en az 200 bin olması şartı belirlendi.

Sınavlar ve gerçekler

Bu sene üniversiteye girmek isteyen milyonlarca liseli Mart ve Haziran ayında YGS (Yükseköğretime Giriş Sınavı) ve LYS (Lisans Yerleştirme Sınavı) maratonunu tamamladı. Hemen her sınav döneminde olduğu gibi, sınav sonuçlarından kaynaklı intihar eden gençler ya da birkaç dakika geç geldiği için sınava alınmayanlar yine gazete ve TV haberlerine yansdı.

Bunların yanı sıra sınav sorularının içeriğine bir göz atılırsa eğer, özellikle tarih sorularının tarafsızlığını görürüz. Mart ayında yapılan YGS sınavının tarih testinde Sovyetler Birliği üzerine üç soru sorulmuş. Bir tanesi şöyle:

“Türkiye’nin dış politikada yaşadığı tehlikeler bazı şairlerin dizelerine yansımıştır:

Verilmeyecek şeyler vardır;

Şeref gibi, şan gibi,

Kars gibi, Ardahan gibi...

Bu dizelerin, aşağıdaki devletlerden hangisinin bu yerlere yönelik isteklerine dikkat çekmek amacıyla kaleme alındığı söylenebilir?”

Sorunun cevabı Sovyet Rusya. Bir başka soruda ise Ekim Devrimi’nden söz edilip, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na olan yararı sorulmuş. Başka bir soruda ise Rusya’nın Türkiye ve Yunanistan üzerinden Doğu Akdeniz’e yayılmak istediği söylenip, İngiltere’nin ABD’ye bir nota vermesi ile önlem almaya çağırdığı anlatılmış. Tüm bu sorularda dikkat çekilmeye çalışılan durum ise, Sovyetlerin tıpkı emperyalistler gibi “yayılcılık” politikası güttüğü ve Türkiye için tehlike arz ettiği.

Sovyetler Birliği ile emperyalistler arasındaki temel ayrımı ortaya koymak gerekir. 1917 Ekim’inde Rusya’da Bolşevikler öncülüğünde bir sosyalist devrim gerçekleştirildi, işçi ve emekçi iktidarı kuruldu. Sosyalist bir düzen toplumun

çoğunluğu olan işçilerin ve emekçilerin çıkarları üzerinden şekillenir. Ekonomik yapısı ise, planlı ve ihtiyaca göredir. Kapitalist/emperyalist düzende ise, toplumun azınlığı olan bir avuç asalağın çıkarlarına göre bir devlet ve ekonomik yapı vardır. Emek sömürsüne dayalı kapitalist ekonomi biçimine bir anarşi hakimdir ve pazara, piyasaya göre üretim yapılır.

Birbirine tamamen zıt bu iki sistemin, sosyalizm ile kapitalizmin sınav sorusu üzerinden ayrıştırılması ve Sovyetler Birliği’nin emperyalist bir güç gibi yansıtılması nedensiz değildir. Zira Ekim Devrimi’nin 100. yılındayız. Günümüzde emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı çok yönlü kriz ve bu krizi yönetememeleri orta yerde duruyor ve sosyalizm güncelliğini halen koruyor.

Tarih sorularında işlenen bir diğer konu ise Ortadoğu idi. Haziran ayında yapılan LYS Coğrafya-1 testinde, “Ortadoğu’da yaşanan güncel sıcak çatışmalar üzerinde aşağıdakilerden hangisinin etkisi daha azdır?” diyen bir soru vardı. Şıklar arasında ise “enerji kaynaklarının paylaşımı”, “etnik milliyetçiliğin artması”, “otoriter yönetimler”, “mezhepsel çatışmalar” ve “su kaynaklarının paylaşımı” yer alıyordu. Cevap su kaynaklarının paylaşımı olacak. Neyse ki henüz su savaşları başlamadı.

Sınavlarda sorulan sorular burjuvazinin tarih öğretisiyle eşdeğer. Tarih derslerinde sınıflı toplumlar gerçekliği, sınıf savaşmaları ve insanlık tarihinin şimdiye kadar gördüğü en kanlı iki savaş olan 1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın

gerçek nedenleri anlatılmaz. Ortadoğu’da yıllardır süregiden savaşlar, görünürde etnik ve mezhepsel farklılıkları üzerinden devam ediyor. Ancak asıl neden emperyalistlerin Ortadoğu’nun zengin enerji kaynaklarına egemen olmak istemeleridir.

LYS’de sorulan sorular, açıkça öğrencileri yönlendiriyor; örneğin “bu savaşlarda Türkiye’nin hiç rolü yok” deniyor. Oysa Türkiye’nin ABD’nin taşeronluğunu yaptı; gerici şeyhler ile ittifak halinde Ortadoğu’dan pay kapma yarışına girdiği, IŞİD’e yardım ettiği ve yıllardır katledilen mazlum halkların kanlarında işbirlikçi burjuvazinin ve AKP’nin parmakları olduğu biliniyor.

Tarih sorularında Osmanlı Devleti her zamanki gibi övülmüş, artık her yerde karşımıza çıkan Osmanlı arması da sorulmuş.

Sonuç olarak; eğitim sistemi bir toplumsal düzenin kendi geleceğini güvenmeye alabileceği en temel alanlardan biridir. Burjuva ideolojisinin toplumda yer edinmesini sağlayan okullarda, özellikle tarih dersleri yanlış ve tek taraflı bilgilerle dolu. Bu kapsamda yapılan sınavlar da öyle.

Hiçbir resmi tarih kitabında işçi direnişlerinden, Marksizm ve Leninizm’den bahsedilmez. Çünkü emperyalist kapitalist sistemin en büyük korkusu onu yıkacak olan bu öğretilerdir.

KARTAL’DAN BİR LİSELİ

Enise İlin, Gülmen ve Özakça’nın direnişini selamladı

İzmir’de ‘Hayır’ protestolarında gözaltına alınıp sonrasında tutuklanan DGB’li Enise İlin, Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi’nden gönderdiği mektupla Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’nın açlık grevi direnişlerini selamladı.

İlin’in mektubu şöyle:

“Duvarlar örülüyor meydanlara, okullarımız kışlalara çevrilmeye çalışılıyor, aslında sesimiz soluğumuz kesilmek isteniyor.

Yaratılan karanlığa teslim olmayıp direnişle göğü kızıl boyayılarından tanıdık Nuriye ve Semih hocayı. Her gün onlarca insanın öyle umarsızca geçip gittiği caddelerden biridir Yüksel. Şimdi ise koca bir mücadelenin tanıklarından biri. Ankara’nın kışı ise alışlagelmiştir artık. Onların yaktığı direniş

ateşi o sert soğuğu alt edip yüreklerimizi ısıttı. Bugün onların açlığı ‘adalete, eşitliğe, özgürlüğe’ duyulan açlıktır. Yani işçi-emekçilerden gençliğe, kadınlardan çocuklara, herkesin açlığıdır.

Onurlu mücadeleleri hepimizin mücadelesidir. Nazım Hikmet’in de dediği gibi;

‘... Ve zafer

artık hiçbir şeyi

affetmeyecek kadar

trnakla sökülüp, kopartılacaktır!’

Şakran’dan Sincan’a selam olsun.

Devrimci Gençlik Birliği Tutsağı Enise İlin”

Gericiğin evrimle imtihanı

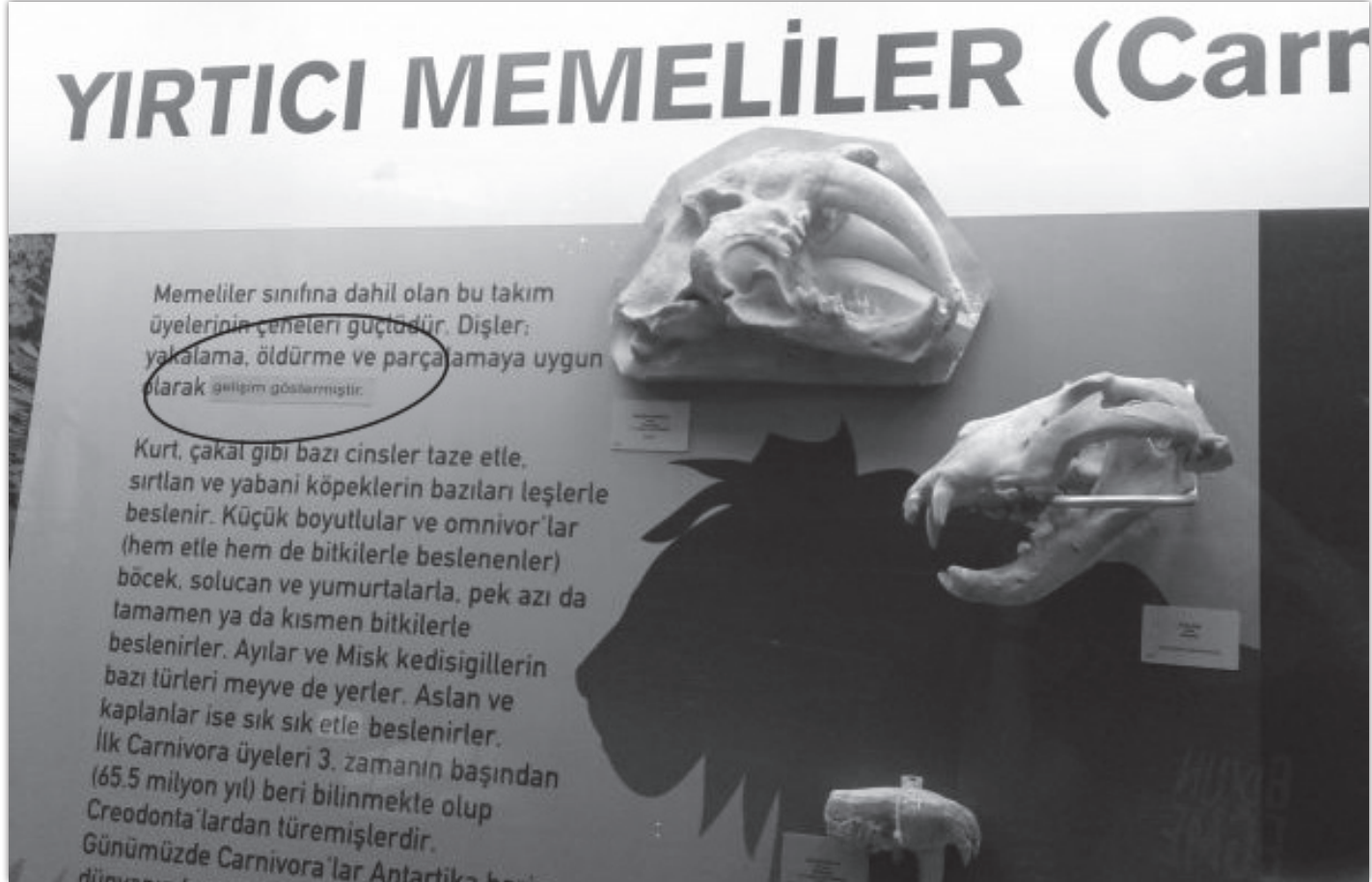
Dinci faşist AKP iktidarı gün geçtikçe gericiliğin kapsamını genişletiyor. 2000 yılının başında TÜBİTAK, evrim konulu kitapların basımını durdurdu. 2015 yılında ise YÖK (Yükseköğretim Kurumu) Evrimsel Biyoloji dalını doçentlik alanından çıkarttı. Son olarak lise müfredatından "Hayatın başlangıcı ve evrim" konusu çıkartılarak, biyoloji dersi kısıtlandı. Derste "Kozmos" belgeselini izlettiği veya evrim konusunu işlediği için hakkında soruşturma açılan öğretmenler ise kanıksanmış bir durum haline geldi. Evrim Teorisi'ne dönük bütün bu sistematik saldırıları burjuvazinin televizyonlarında sıkça yer alan gerici "Evrim ve İslam" temalı tartışma programları tamamlıyor.

Din, sadece Türk sermaye devleti için değil, küresel anlamda da sermayenin emekçi halkları yönetebilmek adına kullandığı temel ideolojik araçlardandır. Bu nedenle Evrim Teorisi'ne dönük küresel anlamda gerici saldırılar var. Bu saldırılar bilimsel eleştiri, karşı teoriler şeklinde değil; daha çok burjuvazinin medya-yayın organları, eğitim müfredatları ve bilimsel konuları ağzına pelesenk eden ama bilim adına somut tek bir şeyden bahsetmeyen din bezirgânlarının saldırılarıdır. Bu şaklabanlar Türkiye'de de mevcut. Bu şaklabanlara uluslararası ve yerli sermayedarlardan milyonlarca lira akıyor. Televizyon kanalları kurdurtuluyor. İsmarlama "kitaplar" yazdırılıyor. Üniversitelerdeki sempozyumlara, sergilere çağırılıyorlar.

Evrim karşıtlığının merkezi ise Amerika Birleşik Devletleri'dir. ABD'de ciddi anlamda Evrim Teorisi karşıtı lobiler var. Bu lobiler çeşitli üniversite ve dergiler aracılığıyla Evrim Teorisi'ne çok yönlü saldırılar yöneltirler. Bunların bir kısmı direkt olarak halkın daha eğitimsiz kesimlerine hitap eder. Daha eğitimli kesimler için ise Evrim Teorisi'nin bazı yönleriyle yaratılışçı fikri de birleştirmeye çalışan teoriler geliştirilir. Son dönemde ABD'de git gide popülerite kazanan "Akıllı tasarım*" bu teorilerden biridir.

Bu saldırıların sebebi, Evrim Teorisi'nin doğrudan sermayenin toplumu yönetmekte kullandığı "kutsal" silahı olan dinin temellerini ortadan kal-

Evrimsel biyoloji, her şeyden önce uzun yıllar boyunca süren bir genetik değişimi ifade eder. Gelişim ise olgunlaşma anlamı taşır. Söz gelimi; bir insan doğduktan sonra ömrünün sonuna kadar gelişim gösterir, ancak ömrünün sonuna kadar evrimleşmez.

dırmasıdır. Burjuvazi bu "kutsal" silahını güvenceye almak adına bütün dünyada gerici ve aldatıcı argümanlarla Evrim Teorisi'ne saldırmaktadır. Türkiye'de son dönemde daha da ayyuka çıkan gerici uygulamalar da bu uluslararası saldırıların bir parçasıdır. AKP verili toplumsal

durumda, kitlelerin görece sessizliğinden ve örgütsüzlüğünden de faydalanarak gerici saldırılarını daha da arttırmıştır.

Bu saldırıların sonuncusu ise MTA Tabiat Tarihi Müzesi'nde, müzenin doğa tarihi panolarında yer alan "evrim" ifadelerinin üzerine bantla "gelişim" yazılması oldu. Şöyle diyordu F.Engels; "Bu adamlar bir şeylerin adını değiştirmekle, o şeyin kendisini de değiştirebileceklerini sanıyorlar.***" Konu farklı olsa da bu durum için de kullanılabilir bir ifade.

Her şey bir yana, olabilir; gericisinizdir, evrimden, bilimden nefret ediyorsunuzdur. Elinize güç alınca gerici hırslınızla "evrim" yazan her şeyin üstüne bir bant da çekmek istemiş olabilirsiniz. Size de

bu yakışır zaten. Türk sermaye devleti ve onun gerici iktidarı AKP, bilimin zerresine tahammül etmiş olsaydı, bu durum bu sayfalarda haber değeri taşırdı. Gerçekten zavallı bir düzen var. Hadi "evrim" ifadesinin üzerine bant çektiniz. Bu ifadenin duyulmasını, bilinmesini istemiyorsunuz. Bari gidin "evrim" kelimesinin eş anlamlı bir sözcüğünü, Arapçasını, Farsçasını kullanın. Ya da kimse anlamasın diye Latinesini yapıştırın üstüne.

Bu gericiler biyolojik anlamda "gelişim" kelimesinin ne demek olduğunu bilemeyecek kadar zavallılar. Evrimsel biyoloji, her şeyden önce uzun yıllar boyunca süren bir genetik değişimi ifade eder. Gelişim ise olgunlaşma anlamı taşır. Söz gelimi; bir insan doğduktan sonra ömrünün sonuna kadar gelişim gösterir, ancak ömrünün sonuna kadar evrimleşmez. Evrim bir dizi farklı mekanizması olan ama nihayetinde genetik aktarımla geleceğe taşınan bir süreçtir. Bir örnek daha vermek gerekirse; biz bugün kuş türlerinin çeşitli sürüngen türlerinden evrimleşerek bugüne geldiğini biliyoruz. Bu bilgi o kadar somuttur ki, çeşitli kuş türleri üzerinde yapılan anatomik incelemelerden, embriyo aşamasındaki çeşitli inceleme ve deneylere kadar bu evrimsel süreç birçok kez deneye ve gözleme tabi tutulmuştur. Nesli tükenmiş olan ancak fosil kalıntıları bulunan kimi tür-

ler*** de bu gerçekliğin göstergesidir.

"Kuşlar, sürüngenlerden gelişti" diye bir cümle kursak bu ne ifade eder? Bu, en kaba anlamda söz gelimi bir kertenkelenin sabah kalktığına serçe olarak uyanabileceği anlamı taşır. Ve bu, kelimenin gerçek anlamıyla saçmalaktır. Yani "evrim" ve "gelişim" sözcükleri, ne ifade edilmek isteniyorsa istensin, birbirinin yerine kullanılabilecek kelimeler değildir. Böyle bir şeyin MTA Tabiat Müzesi gibi Türkiye'de bulunan en nitelikli evrimsel kalıntıların bulunduğu bir müzede yapıyor olması ise kelimelerle ifade edilebilecek bir durum değildir. Birilerine gericilikten bahsedeceksek "işte!" diyelim, "gericilik böyle bir şeydir!" Gözle görülen, deneyle ve gözlemlerle ortaya konan olguları bile yadsır. Yerine bin bir türlü hurafeyi ve aldatmacayı koyar.

* Amerikalı biyokimyacı Michael J. Behe'nin "Darwin'in Kara Kutusu" adlı kitabında ileriye sürdüğü teoridir.

** K.Marks-F.Engels, Anarşizm Üzerine

*** Sinonithosaurus, Sinornis, Ichthyornis, Confuciusornis, Archaeopteryx bu türlerin örnekleridir.

Suriye'de çocuklar, dünyada insanlık felç geçiriyor!

İnsanlığın tanık olduğu ve hala yaralarının sarılamadığı iki emperyalist paylaşım savaşının ardından hegemonya savaşları devam ediyor. Bugün emperyalist hegemonya savaşlarının adresi olan Ortadoğu kan gölüne dönmüş bulunuyor. "Özgürlük" ve "demokrasi" yalanları ile Ortadoğu'nun zenginlikleri için girişilen bu amansız kavganın sonucu emperyalistler için daha fazla para ve güç olurken, emekçi halkların payına düşen ise derin bir acı oluyor. Derinliğini tecavüzlerden, işkenceden, salgın hastalıklardan, sürgünden, vahşetten ve ölümden alan bu acı Ortadoğu halkları için geline yerde olağanlaşmış durumda.

SURİYE'DE ÇOCUK FELCİ SALGINI CİDDİ BOYUTTA

Emperyalist savaşların yıkıcı sonuçlarının değişmez kurbanları olan kadın ve çocuklar Suriye'de yine acının odak noktalarıdır. Topraklarından sürülen Suriyeli çocukların yaşadıklarını, özellikle Türkiye'de karşı karşıya kaldıkları koşullardan yakinen biliyoruz. Mülteci kamplarında tecavüze uğrayan, açlıktan ölen, kuma olarak satılan, fuhuşa zorlanan ya da Avrupa yollarında cansız bedenleri kıyılarına vuran çocuklar savaşın bombaları ile değilse bile savaşın yarattığı koşullar ile katledildiler. Suriye'de savaşın orta yerinde ise bombalarla katledilen, tecavüze uğrayan, kaçırılarak seks kölesi yapılan çocukların hayatı bu kez salgın hastalıklarla tehdit altında.

Emperyalist savaş ve saldırganlığın 120 binden fazla can aldığı, yüz binlerce insanın topraklarından sürülerek mülteci kamplarında, insanlık dışı koşullarda yaşama tutunmaya çalıştığı Suriye'de, şimdi de gıda yetmezliğinden kaynaklı salgın hastalıklar hayatları karartıyor.

Bugün Suriye'de iki yaşından küçük en az 150 çocuğun çocuk felcine yakalandığı belirtiliyor. Toplamda 200 çocuğu daha etkilediği söylenen hastalığın Pakistan'dan gelen cihatçı çete üyelerince Suriye topraklarına taşındığı düşünülüyor. Genellikle dışkı karışmış su ve yiyeceklerin tüketilmesiyle yayılan, önlenemeyen ancak tedavisinin olmadığı bu hastalık için yapılabilecek tek şey olan aşılama ise, IŞİD kontrolündeki bölgelerde yapılamıyor. Üstelik vakaların çoğu IŞİD kontrolündeki Rakka ve Deyr ez-Zor'daki Mayadin bölgelerinde görüldü. Bu da daha nice çocuğun felç olacağı anlamına

geliyor.

Çocuk felci salgınının tek sebebi ise, emperyalist savaş. Dünya Sağlık Örgütü'nün açıkladığı bilgilere göre 2011 yılının Mart ayına kadar Suriyeli çocukların % 91'i aşı olurken bugün sadece %68'i aşı olabiliyor. Birleşmiş Milletler'e dayanan bilgilere göre ise 500 bin çocuk son iki yıldır çocuk felci aşısı olmadı.

İLK DEĞİL AMA SON OLSUN!

Salgın hastalıklar emperyalist savaşların sonuçlarından biri olarak her daim insanlığı tehdit etti. Özellikle birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşında tifüs, kolera, veba, verem vb. salgın hastalıklar yüz binlerce can almıştı. Bugün de Yemen ve Suriye, savaşların gölgesinde salgın hastalıkların mekanı haline getirildi. Suriye'de yaşanan çocuk felcinin yanı sıra Yemen'de de yarısını çocukların oluş-

turduğu kitlesel bir kolera salgını yaşanıyor. Son bir yılda iki kez yaşanan kolera salgını kolayca önlenememesine karşın savaşın hüküm sürdüğü bu topraklarda kolera can almaya devam ediyor. Yemen'de görülen bir diğer salgın hastalık ise dang humması. Yüzlerce can alan bu salgın da gıda yetmezliğinden kaynaklanıyor.

Savaş, sadece hüküm sürdüğü topraklarla sınırlı sonuçlar yaratmıyor. Sadece Suriye'de çocukları felç bırakmıyor, tüm dünyada insanlığı felç ediyor. Zulme, vahşete, emperyalist barbarlığa son vermedikçe insanlığın kurtuluşu gerçekleşmeyecek. Zira bataklık kurumadığı sürece sivrisinekler hastalıkları taşımaya devam edecek. Pislik ve hastalık üreten bataklık ise emperyalist sistemin ta kendisi olduğu yerde, insanlığın kurtuluşu ancak emperyalist kapitalizme karşı ve-rilecek mücadele ile olacaktır.

ABD'nin Körfez'deki işbirlikçileri arasında patlak veren krizde taraflar arasındaki görüşmeler ABD'de devam ediyor. Müttefiklerine krizi çözmeleri yönünde çağrılar yapan ABD sözcüleri, taraflarla görüşmelerin bu hafta süreceğini dile getirdi.

27 Haziran'da Katar Dışişleri Bakanı Şeyh Muhammed bin Abdurrahman El Sani, ABD'de mevkidaşı Rex Tillerson ile görüştü. Krizde arabulucu rolü üstlenen Kuveyt'in Başbakan Yardımcısı ve İçişleri Bakanı Şeyh Muhammed El Sabah da Tillerson ile görüşme gerçekleştirdi.

Görüşmenin ardından basına açıklamalarda bulunan Katar Dışişleri Bakanı'nın, Suudi Arabistan, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ve Bahreyn'in sunduğu taleplere ilişkin ABD ile aynı görüşte olduklarını söylemesi dikkat çekti. "Taleplerin mantıklı olması gerektiği yönünde Washington

Katar krizinde ABD devrede

ile aynı düşüncededeyiz" diyen Katar Dışişleri Bakanı El Sani, ortaya konulan taleplerin, "talep olmadığı, herhangi bir delile dayanmayan iddialar olduğunu" söyledi. Talep sürecinde olmadıklarını söyleyen El Sani, öncelikle ortaya atılan iddialara ilişkin kanıtlar sunulması gerektiğini söyledi.

ABD'nin, görüşmelerini bu hafta boyunca devam ettireceğini belirten ABD Dışişleri Sözcüsü Heather Nauert, taleplerin Katar için "zorlayıcı" olduğunu söyleyerek taraflara, birlikte hareket etme ve sorunu beraber çözme çağrısı yaptıklarını dile getirdi.

Öte yandan Suudi Arabistan ve BAE ise kriz konusundaki sert söylemlerini

sürdürüyor. Suudi Dışişleri Bakanı Adil El-Cubeyir, Katar'ın 'davranışını değiştirmese' izole edilmiş olarak kalacağını söyledi.

BAE'nin Rusya Büyükelçisi Omar Ghobash ise Londra'da İngiliz gazetesi *The Guardian*'a verdiği röportajda Katar'ın tarafını seçmesi gerektiğini dile getirdi.

Yeni yaptırımlar uygulayabileceklerine değinen Ghobash, Körfez İşbirliği Konseyi'nden Katar'ın çıkarılmasının yanı sıra, kendi ticari ortaklarına da Katar ile ilişkilerini kesme çağrısı yapabileceklerini söyledi.

Suudi Arabistan, BAE, Mısır ve Bahreyn tarafından hazırlanan ve

Kuweyt aracılığıyla Katar'a ulaştırılan listede; Türkiye'nin Katar'daki askeri varlığının iptali; Müslüman Kardeşler, IŞİD, El Kaide ve Lübnan Hizbullahı'nın terörist ilan edilmesi; İran'la ilişkilerin kesilmesi ve Katar'daki Devrim Muhafızları'nın ülkeden gönderilmesi; El Cezire ve çeşitli medya kuruluşlarının kapatılması maddeleri öne çıkarlar arasında yer alıyordu. Ayrıca "Askeri, politik, sosyal ve ekonomik olarak diğer Körfez ve Arap ülkeleriyle 2014'te Suudi Arabistan'da belirlenen çizgiye gel" maddesi ise Katar'ın Suudi Arabistan ile arasındaki anlaşmazlığa son vermesi çağrısı yapıyordu.

Listenin sonunda ise taleplerin 10 gün içerisinde kabul edilmediği durumda listenin geçersiz olacağı ifade edilirken taleplerin kabul edilmemesi durumunda ne olacağını listenin açıklamadığı belirtilmişti.

Suriye ve bölgede son dönem

Trump'ın Riyad seferi ile birlikte Suriye, İran ve Irak hattında çok yoğun bir hareketlilik yaşandı.

Dikkatler ABD ile YPG'nin birlikte başlatıp yürüttüğü Rakka operasyonuna odaklanmışken, ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyon Suriye ordusuna ait bir uçağı düşürdü. Bahane olarak, Suriye ordusunun, omurgasını YPG'nin oluşturduğu QSD'yi hedeflediğini iddia ettiği bir bombalamayı ileri sürdü.

Rusya'nın ABD damgalı bu saldırıya cevabı çok sert oldu. Rusya, ABD'nin anlaşmalara uymadığını belirtti ve ABD'ye Suriye ile koordineli davranması çağrısı yaptı. Bununla da kalmadı, "Uçan her şeyi vuracağız" şeklinde bir de tehdit savurdu.

Suriye ordusu da kararlılığını sürdürüyor. ABD ve emperyalist koalisyonun uçak düşürme saldırısına ve tehditlerine rağmen Irak sınırı boyunca ilerliyor. An itibarıyla halen Deyr ez-Zor merkezini denetimi altında tutan IŞİD'i çepeçevre kuşatmış bulunuyor.

Bu arada Irak ordusu IŞİD'in Musul'da kontrol altında tuttuğu son bölgeye girdi. Musul seferi bitti bitecek bir aşamada seyrediyor. IŞİD çetelerinin buradan da arındırılması bekleniyor.

ABD'nin yeni bölge politikasının merkezine yerleştirip hedef tahtasına oturttuğu İran da boş durmadı. Uzun menzilli füzelerle Suriye'nin Deyr ez-Zor kentindeki IŞİD'e ait merkez karargahını vurdu.

ABD SURIYE'DE VE BÖLGEDE KARDEŞ HALKLARI DAHA KANLI VE DAHA YIKICI BİR SAVAŞA SÜRÜKLÜYOR

Hiç kuşkusuz bütün bunlar rastgele yaşanmış olaylar değil. Tam tersine, eşzamanlı biçimde gerçekleşmiş olmasının da kanıtlandığı gibi, hepsi de birbiri ile bağlantılı gelişmelerdir. Anlık ya da gelip geçici olmadığı da kesindir. Aksine, önümüzdeki uzun vadeye yayılacağına da göstergeleridir. En önemlisi de bu gelişmeler, Suriye'deki ve tüm bölgedeki savaşın giderek yeni bir nitelik kazanmakta olduğunun, savaşın bundan önceki kimi muhataplarının yavaş yavaş devreden çıkacağına ya da çıkmaya başladığının, hedeflerinin değişmekte olduğunun işaretleridir.

Gelişmelerden de anlaşılacağı üzere Musul seferinin bitme aşamasında olduğu, Rakka seferinin adım adım hedefe ulaşma yönünde seyrettiği, ardından IŞİD'in merkez karargahının bulunduğu Deyr ez-Zor'a da girileceği ve IŞİD'in bu-

radan da sürüleceğinin güçlü bir ihtimal olduğu düşünülürse, sahanın IŞİD çetelerine çok belirgin biçimde daraltıldığı görülmektedir. Elbette ki IŞİD tümüyle tasfiye edilmemiş ve edilemeyecektir. IŞİD, Suriye ve tüm bölge halkları için bir tehdit ve tehlike olmaya devam edecektir. Ne var ki olayların seyri de göstermektedir ki, IŞİD giderek etkisizleştiriliyor. Haliyle, bugüne dek öncelikli sorun olan IŞİD'e karşı mücadele dönemi yavaş yavaş sona eriyor. Böylece sahadaki savaşın karakteri de değişmeye, yani bir vekalet savaşı olmaktan çıkmaya başlıyor.

ABD, batılı emperyalist koalisyon güçleri, Rusya, İran, Suriye, Irak ve bu arada da Türk sermaye devleti, gelinen yerde artık dolaysız biçimde karşı karşıya gelme aşamasındadırlar. ABD ve koalisyon güçlerinin Suriye uçağına dönük saldırısı, Suriye ordusunun YPG ile yaşadığı gerilim, İran'ın Deyr ez-Zor merkezini vuran uzun menzilli füze saldırısı, tümü de bunu doğrulamaktadır. Ve nihayet, bunların tümü birden, ABD ve Rusya'sı ile emperyalist büyük güçlerin ve Suriye, İran, Irak ve Türk sermaye devleti ile bölge gericiliğinin Suriye üzerinde yürüttükleri canhıraş kavganın sonuna doğru gidildiğini gösteriyor.

Öte yandan bilindiği gibi Rusya'nın sahadaki güç dengelerini değiştirme niteliğindeki hızlı girişi ve kısa zaman dilimine sığdırdığı etkili ve isabetli müdahaleleri ABD'yi şaşırtmıştı. ABD irtifa kaybetmiş, inisiyatifini Rusya'ya kaptırmıştı. Türk sermaye devleti üzerine oturt-

tuğu Suriye ve bölge politikası da dikiş tutmadı. Türk sermaye devletinin saldırgan ve maceracı dış politikası sebebiyle iflas etti. Şu an için, Rojava bölgesinde tutunup, orada kendisine kalıcı mevziler yaratma çabasına yoğunlaştı. Şimdi durum değişmeye başlamıştır. ABD şimdi çok hareketlidir. Deyim yerindeyse ABD sahaya, yani Suriye'ye geri dönmüştür. Çünkü, Obama dönemindeki bölge politikası Trump'la birlikte önemli değişikliklere uğramış, daha saldırgan bir nitelik kazanmıştır.

Yukarıda da belirttiğimiz üzere, ABD'nin bugünkü bölge politikasının merkezi hedefi İran'dır. Körfez'deki Suudiler başta olmak üzere müttefikleri ile birlikte oklarını İran'a çevirmişler. Riyad zirvesi bunların konuşulup, kararlaştırıldığı bir zirve olmuştur. Tahran'daki ve Humeyni'nin mabedindeki IŞİD damgalı eşzamanlı saldırılarla bunun startı da verilmiştir. Son günlerde yaşanan karşılıklı saldırı ve tehditler de keza bunun devamıdır.

Bu gelişmeler ABD'nin sadece Rojava ile sınırlı mevzi kazanmakla kalmayı bir yana bıraktığının da göstergeleridir. ABD Halep'te kaybettiğini şimdi Rakka ve esas olarak da Deyr ez-Zor'da kazanmak istemektedir. Bu düğümü kendi lehine çözmek için sahadadır. YPG mevzilerine saldırdı bahanesiyle, hem de Rusya ile karşı karşıya gelebileceğini göze alarak, Suriye uçağı düşürmesi bu konudaki kararlılığını göstermektedir. ABD YPG-QSD ile birlikte bir an önce Rakka'yı ve ardından da yeni bir düğüm merkezi olan Deyr ez-

Zor'u denetimine almaya çalışmaktadır. Ve elbette ki bu bölgedeki hava üslerini de... Bir yandan da Irak-Musul hattında sonuç almaya çalışmaktadır. Açıkçası ABD Rusya ve Suriye'yi Irak-Suriye hattından uzak tutmaya çalışmaktadır. Ürdün sınırında da benzer bir çabası olduğu biliniyor. Katar krizine karşın bu ülkede çok büyük bir savaş üssü var. Krizi yaratan birinci dereceden güç olduğu halde, Türk sermaye devletinin Katar'a gönderdiği askerleri geri çekmesi çağrısı yaptı. Trump bölgede "kılıç dansı" yapmayı sürdürüyor vs.

ABD, Suriye ile sınırlı savaşı tüm bir bölgeye yaymak amacındadır. Tüm hazırlığını buna göre yapıyor. Bölge politikasını İran'ın kuşatılması, etkisinin kırılması, yayılmasının durdurulması ve mümkünse boyun eğdirilmesi olarak dizayn etmiştir. Buna IŞİD sonrası döneme hazırlık da denmektedir. Kuşkusuz ki Rusya, Suriye ve İran-Hizbullah cephesinde de benzer bir hazırlık var. Onlar da "IŞİD sonrası dönem"e uygun politikalar belirliyor, bu çerçevede hamleler planlıyorlar.

Tüm bu gelişmeler ve hamleler en başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin kardeş bölge halklarını önceki dönemdekinden daha kanlı ve daha yıkıcı bir savaşa sürüklediklerinin işaretleridir. İşçi ve emekçiler bağımsız devrimci bir inisiyatifle ayağa kalkıp mücadeleyi yükseltmedikçe, bölgede daha kanlı boğazlaşmaların yaşanması kaçınılmaz olacaktır.

ABD-YPG ilişkileri:

ABD ile birlikte nereye kadar?

Rojava özerk bölgesi Suriye'deki kanlı iç savaşın tozu dumanı içinde Kürtler payına ortaya çıkan en önemli kazanım oldu. Rojavalı Kürtler başlangıçtaki koşullardan yararlanarak bir irade ortaya koydular ve Rojava'da kendi yönetimlerini kurmaya giriştiler.

Rojava, Kürt halkının elde ettiği en önemli kazanım oldu. Rojavalı Kürtler onu kendi öz güçleri ve kendi öz mücadeleleri ile, en önemlisi de kardeş halklara herhangi bir zarar vermeden kazandılar. Üç kantondan müteşekkil sınırlı sahalarında kaldılar, iradelerine sarıldılar, bu kazanımlarını savunmakla sınırlı bir mücadeleye yürüttüler. Zaman zaman Suriye rejimi ile gerilim yaşasalar da, zamanında bundan geri durmasını bildiler. Fırsat bu fırsat demeyip Suriye rejimi ile savaşmadılar, mümkün olduğunca bundan kaçındılar. Böyle yaparak çok akıllıca bir yol izlemiş oldular.

Rojava buradaki Kürtlerin en doğal ve en meşru hakkıydı. Kendi öz eseri, öz kazanımıydı. Rojavallılar hiçbir zaman hiçbir komşu ülke için tehdit ve tehlike de olmadılar. Rojava özyönetimi bölgenin Türk, Arap, Fars ve diğer kardeş halkları için her daim dost oldu. Onlara yakın durdu, ilerici ve devrimci güçleri ile dayanışma içinde bulundu. Tam da bu nedenlerdir ki, ilerici ve devrimci güçlerin de kardeş halkların da sempatisini kazandı, desteğini aldı. Öyle ki, Suriye rejimi dahi, izlediği politikalar nedeniyle yeri geldiğinde Rojava Kürtlerinin silahlı kanadı YPG'yi sahanın tek meşru ve yerli gücü ilan etmiştir.

Elbette buna tahammül etmeyenler de var. En tahammülsüz olan devlet sömürgeci Türk sermaye devletidir. Bölgenin en zorbası olan Türk sermaye devleti ilk andan itibaren Rojava'ya savaş ilan etti, sınırlarına asker yığdı. Hep teyakkuz durumunda tuttu, her fırsatta Kürtlere saldırdı. Esas olarak da emperyalist efendileri ile ortak eserleri olan IŞİD canilerini Rojava'nın üzerine saldı. En sonunda IŞİD Kobanê kapılarına dayandığında AKP şefleri neredeyse zil takıp oynayacaklardı. Rojava ve Kobanê halkı bu haksız ve gerici işgale karşı kahramanca direndi. Kardeş bölge halkları ve ilerici ve devrimci güçlerin, dahası da dünyanın kardeş halklarının da desteği ve dayanışması ile IŞİD işgali kırıldı, IŞİD saldırısı püskürtüldü, "Kobanê düştü, düşecek" diyen Türk sermaye devleti büyük bir hüsrana uğratıldı. Kobanê direnişi Rojava Kürtlerine ve savaş örgütleri olan YPG'ye apayrı bir itibar kazandırdı. Kendi

ülkelerini savunmak anlamına gelen bu ölümüne direniş sadece bölgede değil, tüm dünyada yankılar yarattı. Rojava daha bir meşrulaştı. YPG ise emperyalist devletler tarafından bile bir direnişçi güç olarak görülmeye başlandı.

Tam da bu aşamada tıpkı IŞİD'in Şengal katliamının son kertesinde olduğu gibi, yine havadan attıkları yiyecek-içecekleri ve barınma çadırları ile, yine kurtarıcı pozlarında ABD devreye girdi. Havadan helikopterlerle ve son anda açtıkları koridorlardan Rojava'ya giriş yaptılar. Bir daha da çıkmadılar. YPG ile ilişkilendiler. Sınırlı sayıda askeri uzmanları ile alandaki savaşa yön vermeye başladılar. YPG ile ortak mesaiye başladılar. YPG sahanın tek yerli ve meşru gücü idi. Sahayı en iyi onlar tanıyordu. Ve en önemlisi de bölgenin en diri ve en savaşkan örgütüydüler. Her girişimleri sonuç alıcı idi. En sonunda 40 bini bulan bir ordulaşma, hem de kadınların ağırlıklı olduğu bir ordulaşma söz konusu idi. Kısacası, oldukça "kullanışlı bir güçtü". ABD bunu gördü ve 60 yıllık uşağı Türk sermaye devletinin dur durak bilmeyen tacizlerine aldirmayıp, YPG ile her geçen gün daha da derinleşen ilişkilere girdi, daha yoğun mesailer yapmaya başladı. Önceleri Rojava'yı savunmakla sınırlı olduğu söylenen bu ilişkiler giderek geniş bir alana doğru seyretmeye başladı.

İlk hamle Menbic seferi idi ve bu, IŞİD'in yolunu kesmek amaçlıydı. Sırada Rakka vardı. Ötede Deyr ez-Zor duruyordu. ABD ile ilişkiler iyiden iyiye gelişti, mesai, "amaçlarını" aşma doğrultusunda

da ilerledi. Bir yandan karşılıklı yararlanma amacı, bir yandan Türk sermaye devletinin sonu gelmez saldırı ve tehditleri YPG'nin ABD ile ilişkiler kurmasını her geçen gün biraz daha koşulladı. Rakka operasyonu vesilesiyle ABD YPG'ye ağır silahlar verdi. Şimdi birlikte Rakka operasyonunu yürütüyorlar. Daha şimdiden Rakka'dan sonra Deyr ez-Zor seferinin başlatılacağı söyleniyor.

Öte yandan, Rojava yönetimi ne düşünürse düşünsün, hangi izahı getirirse getirsin ABD burada üslenmiş, askeri üsler kurmuştur. Sözde koruma ve kollama adı altında özellikle Türkiye sınırlarında ABD bayrakları dalgalanmaktadır. Elbette ki Kürtlerin çok gönüllü oldukları söylenirse de ABD YPG'yi Rakka operasyonuna da çekmiştir. Besbelli ki, Deyr ez-Zor'da da birlikte girilecektir.

Gündemde şimdi bir de ABD'nin İran'ı kuşatma stratejisi var. ABD Suudi gericiliği aracılığıyla İran'a dönük bir haçlı seferi düzenliyor. Kürt ve bölge halklarının başına bela olan IŞİD canilerinin palazlandırılmasında en az şimdi bu nedenle cezalandırılmaya çalışılan Katar gericiliği kadar suçludur Suudiler. Ne yazık ki, Rojava Eşbaşkanı Salih Müslim bu gerçeği bile bile yakın günlerde sorulan bir soru üzerine "Suudi Arabistan ile akrabalık bağı olan birçok Arap aşiretinin Rojava'daki bağımsız yönetimde yer aldığını ve bundan gurur duyduklarını" söyleyebiliyor.

Tam da burada sorulacak sorular var: ABD ile birlikte nereye kadar? Suriye'deki savaş giderek Rojava'yı savunma haklı ve

meşru savaşı olmaktan çıkmaya başlamamış mıdır? Bu anlama gelmek üzere, başka halkların düşmanlığını kazanma yönünde ilerlememekte midir? Bu sorular haklı ve meşru sorulardır ve cevap bekliyor.

Komünistler olarak her daim "Kürt halkının Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik tüm kazanımları destekleme"ye ve "bunları gasp etmeye ya da sınırlamaya yönelik tüm girişimlere karşı kayıtsız şartsız Kürt halkının yanında yer alma"ya devam edeceğiz. Fakat, Kürt işçi ve emekçilerine karşı devrimci sorumluluğumuzun gereği olarak, onların her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu şu uyarıyı yapmayı unutmadan:

"Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akibeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başara-bilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akibetiyle yüz yüze kalacaktır." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Fransa seçimleri ve sonuçları

Fransa'da genel seçimlerin ikinci turu da beklenildiği gibi E. Macron'un zaferi ile sonuçlandı. Macron'un Yürüyüş (La Republique en Marche) hareketi 308, müttefiki MoDEM (Demokrat Hareket) 42 milletvekili elde etti. Cumhuriyetçiler ve müttefiki Udİ 131, Sosyalist Parti (PS) 29, Boyun Eğmeyen Fransa (Fi) 17, Fransız Komünist Partisi (PCF) 10, ırkçı-faşist Le Pen'in partisi Ulusal Cephe (FN) ise 8 milletvekili çıkardı. Bu sonuçla birlikte Macron ve müttefikleri "Çalışma Yasası 2" adı altında emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirmek için yeterli güce ulaşmış bulunuyor.

Fransa seçimlerine damgasını vuran bir diğer olgu ise, seçimlere katılım oranının %50'nin altında kalması idi. Böyle bir durum Fransa tarihinde ilk kez yaşandı. Tablonun kendisi Fransız işçi ve emekçilerin sermaye partilerinden, onların şahsında sermaye düzeninden umutlarını büyük ölçüde kestiklerini anlatmaktadır.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde büyük bir çıkış içinde olan Marine Le Pen liderliğindeki ırkçı-faşist Ulusal Cephe ise bu kez sadece 8 milletvekili çıkararak kelimenin gerçek anlamında hüsrana uğradı. Bu da altı çizilmesi gereken önemli bir husustur.

EMMANUEL MACRON FRANSA'NIN ALDATICI YENİ YÜZÜDÜR

Fransa'da günlerdir seçimlerin bilinen tablosu üzerinden Emmanuel Macron'un önce cumhurbaşkanlığı ve ardından da milletvekili seçimlerindeki başarısı konuşuluyor. Sermaye medyası seçim sonuçları üzerinden döne döne Macron'u parlatıyor. Kimi zaman genç ve alabildiğine enerjik olduğundan, kimi zaman seçimlerde çok sayıda kadın aday göstermesinden ya da Macron'un Fransa'yı yeniden toparlayıp, eski saygın konumuna kavuşturacağından söz ediyor.

Peki, Macron bu başarıyı neye ya da kimlere borçludur? Öyle ya, E. Macron'un bir partisi dahi yoktu. Üstüne üstlük karşısında güçlü muhataplar vardı. Macron buna rağmen söz konusu başarıyı nasıl elde etti?

Şöyle ki, bir önceki cumhurbaşkanı F. Hollande'den hükümet başbakanı Manuel Valls'a, N. Sarkozy'den, F. Fillon'a ve Ulusal Cephe lideri Marine Le Pen'e kadar, mevcut şahsiyetlerin tümü oldukça yıpranmıştı. Fransız sermaye düzeni ve siyaset kurumları alabildiğine kirlenmişti. Her gün yeni bir yolsuzluk skandalı

ortaya çıkıyordu. Sarkozy bu yüzden iktidardan düştü. Cumhuriyetçiler adına bu kez Fillon hızlı bir giriş yaptı. Ancak çok geçmeden boylu boyunca yolsuzluk pisliğine bulaştığı açığa çıktı. Haliyle aynı hızla zirveden aşağı yuvarlandı. Hollande yeniden aday olmaya cesaret bile edemedi. Başbakan M. Valls'ın ise işçi ve emekçilere düşmanlığı nedeniyle hiç şansı bulunmamaktaydı. Marine Le Pen cumhurbaşkanlığı seçimlerinde büyük bir çıkış içindeydi. Ancak, sermayenin öncelikli tercihi değildi. Avrupa Birliği konusundaki tutumu tercih edilmemesinde ayrıca önemli rol oynadı.

Fransa burjuvazisinin ve düzeninin, sahte umutlar yayarak işçileri, emekçileri ve gençliği aldatmada ve yeniden düzene bağlamada rol oynayacak yeni, genç ve yıpranmamış bir yüze ihtiyacı vardı. Verili konjonktürde buna karşılık gelen ise E. Macron'du, o tercih edildi. Yani, Emmanuel Macron Fransız burjuvazisinin büyük kesiminin ve patronlar örgütü MADEF'in ortak adayı idi. İttifak halinde tüm imkanlar Macron'un kazanması için seferber edildi. İş, Macron'un Yürüyüş Hareketi'ni fazlasıyla aştı, büyük bir parti hareketi halinde büyüyüp, mahiyet değiştirdi. Fransız burjuvazisi Macron'u adeta omuzlarına alarak önce Fransa'nın cumhurbaşkanı yaptı. Bunun-

la da yetinmedi, kendisine hizmet edeceğinden emin biçimde, tutup Macron'a bir de seçim zaferi hediye etti. Demek oluyor ki, Macron'un başarısının arkasında Fransız burjuvazisi vardır.

E. Macron'un zaferinden en çok hoşnut kalan AB ve onun lider ülkesi Almanya, dolayısıyla da Alman burjuvazisi ve işbaşındaki hükümet oldu. Su katılmamış bir gerici olan Alman Maliye Bakanı Wolfgang Schäuble, hem de daha seçimler yapılmamışken, "Fransız olsaydım Macron'u seçerdim" diyerek Alman burjuvazisinin Fransa seçimlerine yönelik aldığı tutumu dile getirdi. Alman burjuvazisi ve A. Merkel başta olmak üzere en üst kattan devlet ve hükümet temsilcilerinin hem cumhurbaşkanlığı hem de milletvekili seçimlerinde Macron'a destek sundukları da sır değil. Bu nedenle Macron, kimi politik çevrelerce "Berlin'in Paris'teki adamı" olarak nitelenmektedir.

FRANSA'YI OLDUKÇA HAREKETLİ BİR GELECEK BEKLİYOR

Fransa'nın yeni yüzü olarak sunulan Emmanuel Macron, hatırlanacağı üzere ilk işinin OHAL'e son vermek olduğunu söylemişti. Görünen o ki, Macron OHAL'i Kasım ayına kadar uzatmaya hazırlanıyor.

Bununla birlikte işçi ve emekçileri

hedef alan bir dizi yasa hazırlığı da Macron'un masasında bekliyor. Bunlardan en önemlisi ise çalışma yasasıdır. Bu yeni iş yasası kapsamında ilk elden çalışma süreleri uzatılacak. İşçi ücretleri daha da aşağı çekilecek. TİS'ler daha işsiz hale getirilecek. Her işletmede ara komisyonlar oluşturularak, her şeye rağmen Fransa'da etkin olan sendikaların rolü ve gücü daha fazla sınırlandırılacak. Bu uygulamaları iş kontratları, emeklilik, işsizlik ödenekleri, sosyal sigortalar, iş mahkemeleri gibi kazanılmış temel hakların gaspı tamamlıyor.

Hiç kuşkusuz, bu o denli kolay olmayacaktır. Nitekim, CGT Sendikası şimdiden harekete geçmiş bulunuyor. Örneğin, örgütlü olduğu tüm fabrika ve iş yerlerinde çok yönlü bir çalışma yürütüyor. Saldırıların kapsamı üzerinden yoğun biçimde bilgilendirme çalışmaları yapıyor. En önemlisi de, parlamentonun açılış tarihi olan 27 Haziran'da, başta Paris olmak üzere ulusal meclisin önünde ve tüm Fransa'da, Macron aracılığıyla gündeme taşınan sosyal yıkım saldırılarına karşı bir genel grev hazırlığı gündemde.

Gelişmeler gösteriyor ki, Fransa tıpkı Hollande-Valls hükümeti döneminde olduğu gibi, bir kez daha işçi ve emekçilerin yoğun ve yaygın grev ve gösterilerine sahne olacak.

Derby işgali 49. yılında yol gösteriyor

İşçi sınıfı bugün çok yönlü saldırılarla karşı karşıya. Kıdem tazminatının gaspı, esnek ve taşeron çalışma, güvencesizlik ve örgütsüzlük işçi sınıfına dayatılan saldırıların başlıcaları. Yanı sıra OHAL'in sermayeye getirdiği imkanlar, işçi sınıfının eyleminin devlet tarafından bastırılmasına hizmet ediyor.

İşçi sınıfı bu duruma karşı bir dizi yerde çıkış arıyor. Türkiye işçi sınıfının tarihi, kendisine yönelen saldırılara karşı kazanımla sonuçlanmış kararlı mücadelelerle doludur. İşçi sınıfı saldırıları püskürtmek için bu deneyimlerden yararlanmalıdır.

İŞÇİ SINIFI FİİLİ-MEŞRU MÜCADELEYLE ÇIKIŞ ARIYOR

Burjuva cumhuriyetin kuruluşundan beri işçi sınıfı çeşitli yasalar ve devlet güdümündeki örgütlerle sıkı bir denetim altında tutuluyordu. 1947 yılında çıkarılan sendikalar yasası, sendikalara grev ve siyaset yasağı getiriyordu. 1952 yılında kurulan Türk-İş de işçi sınıfının mücadelesini kontrol altında tutmak için kurulmuştu. Ancak hızlanan kapitalistleşme süreci işçi sınıfını nicel ve nitel olarak güçlendirirken, işçi sınıfı da sömürüye karşı çıkış yolu arıyordu. 27 Mayıs 1960 darbesinden sonra ülkeyi bir süre yöneten Milli Birlik Kurulu, toplu sözleşme, grev hakkı tanınacağı vaadinde bulunmasına rağmen, Aralık 1961'de kurulan ilk koalisyon hükümetinin programında bu haklar yer almadı. Bunun üzerine Saraçhane Meydanı'nda yüz bin civarı işçinin katılımıyla bir miting yapıldı. Mitingde grev ve toplu sözleşme hakkı talep edildi. 1963 yılında grev yasağını fiili grevle delen Kavel işçilerinin eylemi geldi. İşçi sınıfının mücadelesi 1964'te Bereç Transistör-lü Radyo ve Pil Fabrikası grevi, 1965'te Zonguldak direnişi, 1966'da Paşabahçe greviyle sürdü. Bu mücadelelerle birlikte devlet güdümlü Türk-İş içerisinde çıkan çeşitli sendikalar 1967 yılında DİSK'i kurdu. 1968 yılına geldiğinde işçi sınıfı ilk işgal eylemini Derby fabrikasında gerçekleştirdi. İşçi sınıfı eyleminin doruğuna, DİSK'in etkisizleştirilmek istenmesine karşı 15-16 Haziran 1970'te gösterdiği büyük direnişle vardı.

İŞÇİ SINIFININ İLK İŞGALİ: DERBY

Devlet güdümündeki işçi örgütlerinden ayrılmalar ve DİSK'in kurulmasıyla birlikte sermaye ve devlet DİSK'e saldırılarını yoğunlaştırdı. Derby fabrikasındaki yüzlerce işçi de DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'nda örgütlü olmak istiyorlardı.

Derby işgalinin öğrettiği, fiili-meşru mücadele yöntemi olarak işgalin ve kararlı eylemin sonuç alıcılığıdır. Derby direnişi Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yer tutmaktadır. İşçi sınıfı saldırıları püskürtmek için "İşgal, grev direniş!" sloganını Derby'de olduğu gibi ete kemiğe büründürmelidir.

Buna karşı patron ve Türk-İş'e bağlı Kauçuk-İş yöneticileri türlü oyunlarla işçileri Kauçuk-İş'te örgütlü gibi göstermeye çalıştı. Çalışma Bakanlığı ve mahkeme de işçilerin Kauçuk-İş'e üye olduklarına hükmetti. Buna karşı, Kauçuk-İş'le sözleşme imzalanacağı 4 Temmuz 1968 günü işçiler fabrikayı işgal etti. Talepleri ise şöyleydi:

- Kauçuk-İş Sendikası'nı istemiyoruz!
- Fabrika müdürü Naci Güney ve işletme şefi Ruhi Bey'i istemiyoruz!
- Sosyal haklarımızın verilmesini istiyoruz!
- Toplu sözleşmenin Lastik-İş tarafından yapılmasını istiyoruz!
- Yemeklerin düzeltilmesini istiyoruz!
- Fabrika baştemsilcisinin çalıştırılmasını istiyoruz!
- İşçi ücretlerinin düzenlenmesini istiyoruz!
- İşyerimizin değiştirilmemesini istiyoruz!

İşçiler bu talepler etrafında 6 gün boyunca işgal eylemini sürdürdü. İşgale karşı "makinelere kırıyorlar, işçileri işgale zorla katıyorlar" karalamalarına karşın, basın fabrikaya alınarak yalanlar çürütüldü. İşçiler işgali disiplinli ve gönüllü şekilde, fabrikaya zarar vermeksizin sür-

dürüyorlardı. Yalanların çürütülmesinin ardından da sermaye saldırılarını sürdürür. İstanbul valisi arabuluculuk yapmak ister. Patron ise işçilerin hangi sendikaya üye olduklarını bilmediğini iddia eder. Lastik-İş yöneticileri Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne referandum talebinde bulunur ancak patron ve Kauçuk-İş referandumu yanaşmaz. Sermaye işgale karşı yargıyı da devreye sokarken, başsavcı işçiler hakkında soruşturma açılacağını duyurur. Türk-İş yönetimi de işgale müdahale edilmesi için dönemin başbakanı Süleyman Demirel ve Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'la görüşmeler yapmaktadır. Bu görüşmelerde bir biçimde belirtildiği gibi, asıl korku bu işgalin diğer fabrikalara yayılması idi. Bu arada üç işçi önderi "işçileri işgale teşvik" suçlamasıyla tutuklandı.

Saldırılarına karşı işçiler geri adım atmazken, yapılmak zorunda kalınan referandumda 950 işçiden 920'si Lastik-İş Sendikası'nı seçerken yalnızca 6 işçi Kauçuk-İş lehine oy kullandı. İşgal zaferle sonuçlanırken yapılan anlaşmanın maddeleri de şöyle olmuştu:

1. İşgalci işçiler işten çıkarılmayacak,
2. İşveren tatbikatta bulunulmasını istemeyecek,

3. 1 Temmuz'dan geçerli olmak üzere sözleşme imzalanıncaya kadar ikişer lira zam uygulanacak.

4. Müdür Naci değiştirilecek,

5. İşbaşı yapılacak,

6. İşveren, tevkif edilen 4 kişiden şikayetçi olmayacak ve kefalet ödeyerek serbest bırakılmalarını sağlayacak,

7. İşveren, toplu sözleşme sonunda mahkemeye itirazda bulunmayacak.

Bu anlaşma sonucunda 10 Temmuz günü işbaşı yapıldı. İşçiler örgütlülüklerine dönük saldırıyı işgalle püskürttü.

İşçi sınıfı fiili-meşru mücadele tarihinden öğrendikçe haklarını koruyup geliştirecek, daha büyük mücadelelere imza atacaktır. 2014 yılındaki Greif işgali, 2015'teki Metal Fırtına, bir dizi grev ve direniş süreçleriyle mücadele sürüyor. Bugün karşı karşıya olduğumuz saldırıları püskürtmenin yolu işte bu fiili-meşru mücadele tarihine yaslanarak olabilir. Derby işgalinin öğrettiği de, fiili-meşru mücadele yöntemi olarak işgalin ve kararlı eylemin sonuç alıcılığıdır. Derby direnişi bu açıdan Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yer tutmaktadır. İşçi sınıfı saldırıları püskürtmek için "İşgal, grev direniş!" sloganını Derby'de olduğu gibi ete kemiğe büründürmelidir.

Pir Sultan'dan Madımak'a...

Asan da yakarı da devlettir!

Katliamların hesabını

işçi ve emekçiler

soracak!